

DIECÉZNÍ ČASOPIS

PRO KŘESŤANSKÉ SPOLEČENSTVÍ

setkání

9 říjen 2009
ročník XIX.

EVROPA POTŘEBUJE PEVNÉ ZÁKLADY

„Návštěva, kterou jsem podnikl také jako upomínku na pád komunistického režimu v Evropě před dvaceti lety, byla poutí na místo víry a působení významných světců. Tato cesta měla současně být znamením pro celou Evropu, pro náš kontinent, který se potřebuje znovu zamilovat do Krista a nabrat naději pro pravý život.“

(...) „Moje první zastávka patřila známému Pražskému Jezulátku, které tak konkrétně znázorňuje tajemství vtělení. Toto zobrazení se nalézá v kostele zasvěceném Panně Marii Vítězné. Od Panny Marie si stále toužíme vyprosit skutečné vítězství, vítězství lásky a života pro naše rodiny a celou společnost. Poselství naděje, která je založena ve víře v Krista, bylo tématem eucharistické slavnosti v Brně a ve Staré Boleslavi, kterou jsem slavil spolu s mnoha mladými lidmi. Ve Staré Boleslavi jsem se modlil u hrobu svatého mučedníka Václava, jehož obliba spočívá také v tom, že před všemi svody světské moci dal přednost Boží říši.“

(Svatý otec při generální audienci 30. září 2009 ve Vatikánu.)

ŘÍJEN - MĚSÍC RŮŽENCE

P. Jan Peňáz: Biblický rozjímavý růženec

Zvláštní úcta k Bohorodičce, kterou jí církev prokazuje od samého začátku, vždycky vycházela z evangelia a z Písma svatého vůbec. Z něj byla vybrána tajemství, o nichž lidé rozjímali i tehdy, když dříve nerozuměli čtením při mši svaté. Také poslední slavná tajemství se o biblické citáty opírají, jak vyplývá z výnosů, kterými je církev slavnostně vyhlásila.

Někomu vyhovuje delší prodlévání u jednoho verše z Bible. Jiný zase raději trochu pohybu a častější změnu. Všem, ale spíše těm druhým je určen tento „Biblický rozjímavý růženec“. Každé tajemství včetně tajemství světa je v něm připomenuto deseti citáty, které se k němu vztahují na různých místech Písma svatého. Je to vlastně růženec s deseti podobami téhož tajemství v každém desátku. Zvláště pro děti je přidána ještě zkrácená podoba s pěti stručnými větami. Jako předposlední jsou uvedeny delší úryvky Slova Božího podle obvyklého postupu čtení při bohoslužbách. Dostaly se mi do rukou ještě v litoměřickém semináři.

P. Jan Peňáz

My, bohužel, s ohledem na nedostatek místa, otiskujeme pouze desátky radostného růžence.

Redakce

Rozjímání podle Písma svatého (po slovech ...plod života tvého, Ježíš... vkládáme uvedené citáty)

I. radostný desátek

1. Ježíš, jehož příchod přislíbil Bůh v ráji (1. Moj 3,15)
2. Ježíš, kterého předpověděli proroci (Iz 7,14)
3. Ježíš, kterému Bůh slíbil trůn jeho předka Davida (Lk 1,32)
4. Ježíš, který spasí svůj lid od všeho hříchu (Mt 1,21)
5. Ježíš, jehož početí ti oznámil anděl (Lk 1,28)
6. Ježíš, o němž anděl řekl: „Bude veliký a nazýván Syn Nejvyššího“ (Lk 1,32)
7. Ježíš, při jehož početí na tebe sestoupil Duch svatý (Lk 1,35)
8. Ježíš, při jehož početí tě zastínila moc Nejvyššího (Lk 1,35)
9. Ježíš, při jehož početí jsi řekla: „Jsem služebnice Pána“ (Lk 1,38)
10. Ježíš, při jehož početí jsi řekla: „Ať se mi stane podle tvého slova“ (Lk 1,38)

II. radostný desátek

1. Ježíš, s kterým ses vydala po andělově zvěstování na cestu (Lk 1,39)
2. Ježíš, s kterým jsi spěchala do jednoho judského města v horách (Lk 1,39)
3. Ježíš, s kterým jsi pozdravila Alžbětu (Lk 1,10)
4. Ježíš, s kterým ses modlila: „Velebí má duše Pána“ (Lk 1,46)
5. Ježíš, s kterým ses modlila: „Od této chvíle mě budou blahoslavít všechna pokolení“ (Lk 1,48)
6. Ježíš, s kterým ses modlila: „Veliké věci mi učinil ten, který je mocný“ (Lk 1,49)
7. Ježíš, s kterým ses modlila: „Mocné svrhl s trůnu a ponížene povýšil“ (Lk 1,52)
8. Ježíš, s kterým ses modlila: „Hladové nasýtil dobrými věcmi a bohaté propustil s prázdnou“ (Lk 1,53)
9. Ježíš, s kterým jsi u Alžběty zůstala asi tři měsíce (Lk 1,56)
10. Ježíš, kterému připravoval cestu

Alžbětín syn Jan (Lk 1,76)

III. radostný desátek

1. Ježíš, s kterým jsi šla do Betléma, abyste se s Josefem dali zapsat (Lk 2,5)
2. Ježíš, pro kterého neměli místa (Lk 2,7)
3. Ježíš, kterého jsi porodila v Betlémě judském (Mt 2,1)
4. Ježíš, kterého jsi zavinula do plenek a položila do jeslí (Lk 2,7)
5. Ježíš, který byl tvým prvorozeným synem (Lk 2,7)
6. Ježíš, při jehož narození andělé chválili Boha (Lk 2,13)
7. Ježíš, kterému se přišli poklonit pastýři (Lk 2,16)
8. Ježíš, kterému mudrci z východu přinesli dary (Mt 2,11)
9. Ježíš, po kterém Herodes pátral, aby ho zahubil (Mt 2,13)
10. Ježíš, kterého jsi s Josefem zachránila útekem do Egypta (Mt 2,14)

IV. radostný desátek

1. Ježíš, který byl osmého dne obřezán (Lk 2,21)
2. Ježíš, kterého jsi přinesla do Jeruzaléma, abys ho představila Pánu (Lk 2,22)
3. Ježíš, za kterého byla podána oběť, jak je nařízeno v Zákoně (Lk 2,24)
4. Ježíš, kterého vzal Simeon do náručí (Lk 2,28)
5. Ježíš, který je spása připravená přede všemi národy (Lk 2,30)
6. Ježíš, který je světlo k osvícení pohanů (Lk 2,32)
7. Ježíš, který je znamením, jemuž se bude odpírat (Lk 2,34)
8. Ježíš, který je určen k pádu a pozvednutí mnohých (Lk 2,34)
9. Ježíš, o kterém mluvila prorokyně Anna ke všem, kdo očekávali vykoupení Jeruzaléma (Lk 2,38)
10. Ježíš, s kterým jste se vrátili do Nazareta (Lk 2,39)

V. radostný desátek

1. Ježíš, který rostl a sílil a byl plný

moudrosti (Lk 2,40)

2. Ježíš, kterého jsi vzala do Jeruzaléma, když mu bylo dvanáct let (Lk 2,42)
3. Ježíš, který zůstal v Jeruzalémě a rodiče to nezpozorovali (Lk 2,43)
4. Ježíš, kterého jsi s Josefem hledala mezi příbuznými a známými (Lk 2,44)
5. Ježíš, kterého jsi po třech dnech našla v chrámě (Lk 2,46)
6. Ježíš, který seděl mezi učiteli, poslouchal je a dával jim otázky (Lk 2,46)
7. Ježíš, nad jehož odpověďmi a chápavostí všichni žasli (Lk 2,47)
8. Ježíš, kterému jsi řekla: „Synu, proč jsi nám to udělal?“ (Lk 2,48)
9. Ježíš, který řekl: „Proč jste mne hledali? Což jste nevěděli, že já musím být v tom, co je mého Otce?“ (Lk 2,49)
10. Ježíš, který se se svými rodiči vrátil do Nazareta a poslouchal je (Lk 2,51)

RŮŽENEC S ČETBOU Z PÍSMÁ SV.

Radostná tajemství

1. Ježíš, kterého jsi z Ducha svatého počala (Iz 7,10-15, Řím 16,25-27, Lk 1,26-38)
2. Ježíš, s kterým jsi Alžbětu navštívila (1. Sam. 2,1-10, Tit 3,4-7, Lk 1,39-47)
3. Ježíš, kterého jsi v Betlémě porodila (Iz 9,1-6, Žd 1,1-13, Lk 2,1-14)
4. Ježíš, kterého jsi v chrámě obětovala (2. Moj 13,1-2, 11-16, Gal 4,3-7, Lk 2,22-40)
5. Ježíš, kterého jsi v chrámě našla (Ez 43,4-12, 2. Kor 3,4-18, Lk 2,41-52)

Na závěr radostného růžence:

Slavná Matko Spasitele,
bráno nebes, hvězdo mořská,
na pomoc přijď svému lidu,
který touží povstat z hříchu.

Přijalas zvěst Gabriela,
porodilas svého Tvůrce
pannou jsi být nepřestala
- celý vesmír nad tím žasne.
Smiluj se nad hříšným světem!

OBSAH

Lev Veliký: Kázání na slavnost Všech svatých	3
Z BISKUPSKÝCH DIÁŘŮ	3
Pout' do Říma	4
OHLÉDNUTÍ ZA NÁVŠTĚVOU SVATÉHO OTCE	5
Budme evangelním kvasem společnosti - relativismus přináší jen smrt	9
DIECÉZNÍ CENTRUM MLÁDEŽE	
Mladí se setkali s Benediktem XVI. ve Staré Boleslavi	10
Mládež putovala na Lomec	10
RESTART	11
Plánované akce	11
DIECÉZNÍ KATECHETICKÉ STŘEDISKO	
Děti se připravovaly na návštěvu Benedikta XVI.	11
DIECÉZNÍ CHARITA	
Dušíčková sbírka 2009	11
DIECÉZNÍ CENTRUM PRO RODINU	
Mlčenlivá rodina čtyř povídek	12
Advent v naší rodině	12
Duchovní obnova rodin	12
O změnách a etapách v manželství	12
POŠTOVNÍ SCHRÁNKA	
Klášteří slavnosti	13
Pauline Marie Jaricot, zakladatelka Díla šíření víry	14
Zázitky z XIX. pěší poutě z Českého Těšína do Čenstochové	14
Pozdravy z Čadu	15
Zbavit se pout minulosti	16
K ČETBĚ A STUDIU DOPORUČUJEME	17
PERSONALIA	17
Radio Proglas	18
OTCOVÉ KONCILU	
Stefan Wyszyński	19

Příští číslo

vyjde 23. listopadu 2009.

Měsíčník AKTUALITY - SETKÁNÍ

Vydává z pověření českobudějovického biskupství
Sdružení sv. Jana Neumanna v Č. Budějovicích.

Redakce, administrace a příjem inzercí:

Kanovnická 10, 370 01 České Budějovice,
tel./fax: 386 359 481, e-mail: duha@vol.cz

Řídí redakční rada - zodpovídá P. Adolf Pintř

Výkonná redaktorka: Mgr. Petra Lísková

DTP: Mgr. Helena Machulová

Tisk: Tiskárna PROTISK s.r.o.

Evidenční číslo MK ČR E 6603

Cena 13 Kč a poštovné.

ISSN 1212-8074

Redakce si vyhrazuje právo na úpravu a krácení
rukopisů a nezodpovídá za obsah inzercí.

Lev Veliký: KÁZÁNÍ NA SLAVNOST VŠECH SVATÝCH

Blíží se slavnost Všech svatých, s níž je spojeno evangelium o blahoslavenství. Na toto evangelium sepsal v 5. století své kázání významný papež Lev Veliký (Sermo 95). Lev Veliký byl horlivým zastáncem učení o dvojí přirozenosti v Kristu (božské a lidské), které potvrdil v roce 451 Chalcedonský koncil. Proslavil se rovněž statečností, když svým charismatem odrazil vojevůdce Hunů Attilu od útoku na Řím. Již za svého života byl uctíván jako světec, jímž byl později prohlášen. Lev Veliký zahajuje své kázání připomenutím důležitosti zázraků pro povzbuzení lidské víry:

„Lidská nevědomost jen pomalu uvěří tomu, co nevidí, a stejně pomalu začíná doufat v to, co nezná. Potřebuje proto povzbudit tělesným uzdravením i viditelnými zázraky.“ Tato viditelná znamení ujišťují člověka o prospěšnosti Ježíšova učení a mohou vést i k uzdravení duše. Po hojném uzdravování a kázání v synagogách se Ježíš odebral na horu, aby v ústraní svým učedníkům odhalil tajemství nové smlouvy (Jer 31, 31):

Blaze chudým v duchu, neboť jejich je království nebeské. Být chudým v duchu znamená podle Lva spíše „vlastnit pokorného ducha“ než „postrádat schopnosti mysli“. Pokornými se ovšem snáze stávají chudí lidé, zatímco povýšenost je většinou výsadou bohatých. Nicméně i někteří boháčů nespátují ve svém blahobytu pouze důvod k pýše, ale dokáží ho použít ke skutkům laskavosti. Lidé se sice odlišují hodnotou svého pozemského majetku, mohou si však být rovni výší svého duchovního vlastnictví. Je důležité nelpět na pozemských statcích a svoji touhu upínat na nebeská dobra.

Když své učedníky utvrdil v pokoře, pravil Pán: *Blaze těm, kdo pláčou, neboť oni budou potěšeni.* „Tento pláč, milování, jemuž je přislíbena věčná útěcha, nemá nic společného s pozemskými strastmi. Nikoho nemohou učinit blahoslaveným ani slzy prolité celým lidským pokolením. Zbožný zármutek truchlí nad cizím nebo vlastním hříchem, trápí se tím, co spáchala lidská nepravost. Je totiž více třeba oplakávat toho, kdo činí bezpráví, nežli toho, kdo jej zakouší. Špatné jednání totiž nespravedlivého člověka odsuzuje k trestu, ale vytrvalost spravedlivého vede ke slávě.“

Dále Pán říká: *Blaze tichým, neboť oni dostanou zemi za dědictví.* „Země je přislíbena tichým a laskavým, skromným a zdrženlivým, a těm, kteří jsou připraveni snášet všechna bezpráví.“ Země zde Lev Veliký rozumí tělo svatých. Odměnou za jejich pokoru budou těla tichých proměněna vzkrášením a oděna slávou nesmrtnosti. Nebudou již jednat v rozporu s duchem, jak tomu bylo následkem prvotního hříchu, neboť po vzkrášení bude obnovena harmonie těla a duše, jak je psáno: Pomíjitelné tělo musí totiž obléci nepomíjitelnost a smrtelné nesmrtnost (1 Kor 15, 53).

A Pán pokračuje: *Blaze těm, kdo hladovějí a žízní po spravedlnosti, neboť oni budou nasyceni.* „Nejedná se o hlad tělesný, ani žízeň nehledá nějaký pozemský pramen. Hlad chce být nasycen pokrmem spravedlnosti, žízeň se touží napít hlubších tajemství a napojit se samotným Pánem.“ Duše, která touží po takovém pokrmu a nápoji, touží po spravedlnosti a po samotném Bohu a chápe tak pravdu prvního přikázání, v němž se praví: Budeš milovat Hospodina, svého Boha, celým svým srdcem a celou svou duší a celou svou silou (Dt 6, 5). Milovat spravedlnost není nic jiného než milovat Boha. S láskou k Bohu se pojí láska k bližnímu a k touze po spravedlnosti patří ctnost milosrdenství, proto Ježíš říká: *Blaze milosrdným, neboť oni dojdou milosrdenství.* Boží milosrdenství vyžaduje po lidech, aby byli milosrdní, jeho spravedlnost pak, aby byli spravedliví. „Jestliže lidé budou Boha

Pokračování na 4. straně.

Z BISKUPSKÝCH DIÁŘŮ

20. 10.	(út)	České Budějovice - Kaplani pro mládež (9.30 hod.) – biskup Pavel
21. 10.	(st)	Praha - Setkání řeholníků (9.30 hod.) – biskup Jiří
21.-23. 10.	(st-pá)	Krnov - Exerciice pro ředitele charit Ostravsko-opavské diecéze - biskup Pavel
23.-25. 10.	(pá-ne)	Olomouc - Rekolekce pro bohoslovce AKS – biskup Pavel
24. 10.	(so)	Humpolec u Albrechtic - Požehnání kapličky (11.30 hod.) – biskup Jiří
		Netolice – Mše sv. (17 hod.) – biskup Jiří
25. 10.	(ne)	Bohumilice - (10.30 hod.) – biskup Jiří
27. 10.	(út)	Jistebnice - Vikariátní konference tábořského vikariátu (9 hod.) – biskup Pavel
28. 10.	(st)	Želiv - Setkání s bohoslovci - biskup Jiří
29. 10.	(čt)	České Budějovice, biskupství - Vikariátní konference vikariátu Č. Budějovice-venkov - biskup Jiří
1. 11.	(ne)	České Budějovice, katedrála sv. Mikuláše - Slavnost všech svatých (9 hod.) – biskup Jiří
2. 11.	(po)	České Budějovice, kaple sv. Otýlie - Vzpomínka na všechny věrné zemřelé (15 hod.) – biskup Jiří
8. 11.	(ne)	Písek - Udělení lektorátu (17 hod.) – biskup Jiří
10. 11.	(út)	České Budějovice, biskupství - Postgraduál (9.30 hod.) – biskup Jiří
13. 11.	(pá)	Lomec - Fatimský den (17 hod.) – biskup Jiří
21. 11.	(so)	České Budějovice - Setkání pomocníků v pastoraaci (9 hod., katedrála sv. Mikuláše, průvod do kláštera, mše sv., program ve skupinách) – biskup Jiří
		Volenice u Katovic - Břimování (10 hod.) – biskup Pavel
22. 11.	(ne)	České Budějovice, katedrála sv. Mikuláše - Slavnost Ježíše Krista krále (9 hod.) – biskup Jiří
24. 11.	(út)	České Budějovice, klášterní sál - Kněžský den (prof. K. Skalický) – biskup Jiří

Údaje jsou podle stavu v době uzávěrky; případné změny nejsou vyloučeny.

-pa-

O přípravě kanonizace bl. Anežky České se v církevních kruzích pochopitelně vědělo. První myšlenka na účast našich věřících v Římě ale vznikla v době přípravy oslav životního jubilea pražského arcibiskupa, kard. Františka Tomáška. Uvažovalo se tehdy o záměru vyslat do Říma tři autokary.

Dr. František Reichel se vyjádřil, že to bude další Anežčin zázrak, když se česká veřejnost kanonizace vůbec zúčastní.

A pak se vše skutečně odvíjelo jako zázrak - Ministerstvo kultury během 24 hodin povolilo výjezd čtyř zvláštních vlaků. Ministerstvo financí vydalo povolení ke zřízení devizového účtu u Živnobanky. Pracovník ministerstva vnitra (jménem Papež) ujistil o vyřízení všech výjezdních záležitostí bez průtahů. Bylo to opravdu až neuvěřitelné v našich českých podmínkách. Politické vedení státu poněkud povolilo a všechny zainteresované státní orgány se překonávaly. Snad si jejich šéfové byli vědomi, že jsou pod zorným úhlem celého křesťanského světa.

O prázdninách 1989 byla informována křesťanská veřejnost; termín přihlášek byl stanoven na 28. srpen. Výjezd, organizovaný CK, musel splnit podmínku závazné přihlášky prostřednictvím příslušného farního úřadu, počty byly rozděleny mezi jednotlivé diecéze. Věk poutníků byl omezen od 16 let (starší 70 let s potvrzením od lékaře, že jsou schopni cestu absolvovat).

V září bylo oznámeno, že organizaci zajišťuje z pověření otce kardinála „Výbor pro uspořádání pouti do Říma“ v čele s pražským světícím biskupem dr. A. Liškou. Byl vydán předběžný program pouti a začalo se šeptat, že by výjezd mohly organizovat i jednotlivé diecéze. Tak se o naši účast zasloužil i tehdejší kapitulní vikář, kanovník katedrální kapituly mons. Josef Kavale.

Českobudějovické biskupství operativně zajistilo dva autobusy ČSAD (organizátor R. Potůček, vedoucí výpravy H. Faberová). Podmínkou pro každého bylo zajistit si devizové krytí v částce 100 DM. Jejich sehnání nebyl problém; tím byla až legalizace této částky pro toho, kdo neměl vlastní devizové konto. Uložení na účet se uskutečnilo hromadně na jmenný seznam. Banka potvrzovala žádost o vydání výjezdních doložek, vyřízení si musel zařídit každý sám. Vstupní víza do Rakouska a Itálie byla na základě dohody udělena jako skupinová, což bylo vítáno jako gesto dobré vůle.

Páteční ráno 11. listopadu 1989, venkovní teplota -1° C. Kolem přistavených autobusů na Mariánském náměstí postávají skupinky lidí. V pestře květované sukni, lesklé zelené haleně a značně ošoupaném svetru se pomalu šourá hluboce skloněná stařenka. V jedné ruce drží proutěný košík, druhou je zavěšena do dědečka, který s fajfkou v ústech a opírajíc se o pěknou sukovičku pokřikuje: „Taky češtujete do Šíma?“ Údiv a jisté nepochopení je brzy vystřídáno veselým zjištěním, že se

Pout' do Říma

Jak ten čas pozemský neúprosně letí. Představte si, že už tomu bude rovných dvacet let, co je naše Anežka Přemyslovna svatá. Takže mi dovolte tehdejší události tak trochu připomenout.

jedná o dva převlečené poutníky, či snad pouze doprovod, kteří se přišli postarat o dobrou náladu a správnou poutnickou atmosféru před odjezdem. Domácí koláčky nabídnuté z proutěného košíku byly ukázkou poctivé domácí práce. V této začínající pohodě již zbyl čas jen na rychlé rozloučení a nezbytný křížek na čelo. Nástup!

Kontrola dokladů, organizační pokyny, modlitba a vyjíždíme. Českobudějovická kotlina je pokryta metrovou vrstvou husté mlhy, která příkrývá podzemní krajinu.

Zastavujeme na hraničním přechodu Dolní Dvořiště. Provoz je minimální, přesto téměř hodinu čekáme na několik nutných razítek.

Na Zollamt Wulowitz vše vyřízeno za pouhých pět minut. Rozdíl je víc než patrný. Bezvadný povrch silnice, upravené okolí, nepoškozené značení, zdálo se nám, že i ta tráva je jinak zelená. Ten, kdo tehdy vyjížděl do kapitalistické ciziny poprvé, se nepřestával divit.

Vpodvečer míváme Villach a odbočujeme k nedalekému sběrnému táboru s poznávacím znamením Maltéžského kříže. Občerstvení pro poutníky. Každý dostává chléb, párek s hořčicí a horký čaj s citronem. Nastává tmavá horská noc...

Zollamt Arnoldstein... Dogana Tarvisio. Viva Italia. Potkáváme další česko-slovenské autobusy. Před osmou ráno nás vítá magická tabule „R-O-M-A“.

Popisovat podrobněji prožitky při dalším průběhu poutě by si vyžádalo více místa.

Fyzicky velice náročné, duchovně nepředstavitelné povznášející. Vždyť to pro většinu účastníků byla ta největší životní pout'. Nejistota s ubytováním, o kterém jsme se nakonec dozvěděli, že uhradil otec biskup Liška. Slavnostní bohoslužba v chrámu sv. Klimenta, návštěva koleje Nepomucenum, baziliky sv. Jana v Lateráně a St. Maria Maggiore. Římské památky Koloseum, Forum Romanum, náměstí Venezia, Kapitol, Andělský hrad. Mohutné hradby Vatikánského muzea, kde jsme jásali nad pádem Berlínské zdi.

V hloubce svého nitra si uvědomuji namáhavost cesty, silné dojmy ze všech zážitků, nezvyklost prostředí - a již vstupujeme do hlavního místa dění.

Bazilika sv. Petra v centru Vatikánu. Několika slovy ani řádkami nepopsatelné. Kanonizace Anežky Přemyslovny a Adama Chmelowského za osobní účasti tisíců nadšených poutníků.

Pondělní audience u Svatého otce Jana Pavla II. Ještě dnes cítím letmý dotek jeho ruky. Předání dárku českobudějovické diecéze - malba kostelíku sv. Anežky ve Velenicích na skle, zhotovená podle návrhu pana kapitulního vikáře, uložená v červeném koženém pouzdře. Předáním byl pověřen kancléř P. Adolf Kubeš a správce preláství v Českém Krumlově P. Emil Soukup.

Závěrečné rozloučení v bazilice sv. Pavla za hradbami, nezapomenutelná vzpomínka na kardinála Tomka i biskupa J. Sokola. Při zpáteční cestě domů krátká zastávka v Padově u hrobu sv. Antonína a slastné vychutnání jízdy na kanálu Grande v Benátkách po skvostné prohlídce tohoto města na hladině moře, s návštěvou náměstí a chrámu sv. Marka.

Poslední obavy nás zaplavují až při návratu, na celnici v Dolním Dvořišti. Velký poutač „Stop Temelín“. Co bude za ním? Budeme se vůbec smět vrátit? Ano - taková byla naše obava při návratu z naší největší životní pouti. Nezapomínejme. „*Meminisse iuvabit - vzpomínka na minulost pomůže.*“ Tak napsal Mons. Josef Kavale, čestný apoštolský protonotář, ve své předmluvě ke knížce *Fragmenty římské*, která tuto poutní cestu podrobně popisuje. Připomíná tehdejší nadšení, obětavost i tvrdou realitu. Ale nakonec i k velké euforii důvod byl: když se poutníci vrátili domů, do vlasti své a sv. Anežky, stal se zázrak.

František Růžička

Pokračování ze 3. strany.

takto napodobovat, objeví se Stvořitel ve svém stvoření a obraz Boha se bude odrážet jako zrcadlo v lidském srdci. A protože jsou pro člověka dávajícího almužnu všechny věci čisté, dojde u něj k naplnění i následujícího příslibu: „*Blaze těm, kdo mají čisté srdce, neboť oni užíří Boha. Mít čisté srdce znamená usilovat o výše zmíněné ctnosti. Lidé s čistým srdcem užíří Boha nikoliv „jako v zrcadle“, ale „tváří v tvář“, „takového, jaký je.“ jak je psáno: Co oko nevidělo a ucho neslyšelo, co ani člověku na mysl nepřišlo, připravil Bůh těm, kdo ho milují (1z 64, 4; 1 Kor 2, 9). K dosažení stavu zření Boha vede i následující blahoslavenství:*

Blaze těm, kdo působí pokoj, neboť oni budou nazváni syny Božími. „Toto blahoslavenství se nevztahuje na každý druh pokoje a souladu, ale pouze na ten, o kterém hovoří apoštol: Když jsme tedy ospravedlněni z víry, máme pokoj s Bohem skrze našeho Pána Ježíše Krista (2 Kor 13, 11).“ Ti, kdo působí pokoj, žijí v souladu s Boží vůlí, jejich mysl je stále upřena na Boha, nikdy neodporují věčnému zákonu a s vírou vyslovují modlitbu: Staň se tvá vůle jako v nebi, tak i na zemi (Mt 6, 10). To jsou spoludědicové Kristovi (Ř 8, 17), protože jejich láska k Bohu a k bližním způsobí, že nebudou muset mít strach z provinění, ale až se skončí zápas s pokušením, spočinou v klidném Božím pokoji skrze Pána našeho, který s Otcem i Duchem svatým žije a kraluje na věky věků. Amen...

Tereza Poštová

Ohlédnutí za návštěvou Svatého otce

Návštěva Svatého otce v naší republice byla velkou událostí pro všechny zúčastněné. Na televizních obrazovkách jsme mohli sledovat jeho kroky po celou dobu jeho návštěvy.

Mnozí se vypravili na setkání s Benediktem XVI. osobně - ať už na nešpory do pražské katedrály, nebo na mši sv. do Brna, na setkání s akademickou obcí a s politickou reprezentací, či na mši sv. do Staré Boleslavi.

Několik účastníků těchto setkání jsme oslovili a přinášíme vám jejich postřehy a svědectví.

Kněžský domov České Budějovice - Za Svatým otcem

Když příprava návštěvy Svatého otce vstoupila do závěrečné fáze, v Kněžském domově v Českých Budějovicích se ozval telefon z České biskupské konference se zprávou, že se Svatý otec setká se zástupci z kněžských domovů v kryptě sv. Kosmy a Damiána ve Staré Boleslavi 28. září 2009 při uctění ostatků sv. Václava. Za tento telefonát můžeme poděkovat hlavnímu koordinátorovi návštěvy Svatého otce v naší zemi otci biskupu Mons. Václavu Malému.

Do našeho domova zavítal otec biskup Mons. Jiří Paďour, OFMCap., náš sídelní biskup, který po rozmluvě s vedoucí domova a jednotlivými klienty rozhodl, že na setkání se Sv. otcem pojedou P. Pius Josef Peterka, O. Praem., P. Xaver Kobza, CFSsS., P. Ferdinand Kondrys a P. Pavel Kubů, jako doprovod pak vedoucí Kněžského domova paní Irena Třebínová a ošetřovatel Martin Urban. To bylo rozhodnuto už dva měsíce před samotnou návštěvou. (Děkujeme také vedení naší diecéze, že poskytlo k naší přepravě mikrobuse s řidiči Otakarem Jedličkou

a Václavem Marešem.)

Svátečnímu dni předcházela noc, ve které jsme vstávali a vypravovali se, abychom ve 3.45 hod. vyjžděli z Kněžského domova směrem Stará Boleslav. Noční tmou jsme úspěšně dorazili do Staré Boleslavi a díky propustce jsme přijeli až do Charitního domova pro duchovní a řeholnice. Zde nás přivítala vedoucí domova vincentka S. Romana a nabídla nám snídani, kterou jsme s díky přijali.

Po vyladění zevnějšku jsme v 7.30 hod. odcházeli do baziliky sv. Václava - a nebyli jsme sami. Sestry vincentky odvážely na vozících kněze, kteří se také účastnili setkání se Svatým otcem. Přišel i P. Bořivoj Mošna z Charitního domova v Mukařově a další chodící kněží ze staroboleslavského domova.

Po bezpečnostní kontrole jsme v bazilice zaujali místa v lavicích před kryptou, invalidní vozíky stály před lavicemi.

Na Svatého otce jsme čekali hodinu a bylo to velmi radostné očekávání. Pozdravil nás P. Vladimír Kelnar, probošt Staroboleslavské kolegiální kapituly a koordiná-

tor návštěvy. Mezi čekajícími zástupci kněžských domovů byl i Mons. Josef Žák, biskupský vikář plzeňské diecéze a zpovědník kněží ve staroboleslavském domově, i jeho předchůdce v této službě P. Benedikt Holota, OFM, františkán od Panny Marie Sněžné v Praze.

Rozezněly se zvony a za zvuku varhan a zpěvu žáků a žákyň staroboleslavských škol přišel ke vstupním dveřím Benedikt XVI., kterého přivítal středočeský hejtmán, starosta města, místní farář a probošt kapituly. Svatý otec vešel do baziliky, prošel mezi lavicemi a poklekl u svatostánku. Následně stanul na pietním místě u krypty, kde podle starobylé tradice zemřel sv. Václav.

Pak se Svatý otec vrátil do lodi kostela a vešel do krypty, kde uctil ostatky sv. Václava - jeho lebku. Podepsal se do kronik města a místního poutního místa. Uctil také Paládium země České, pro tuto vzácnou chvíli přinesené z baziliky Panny Marie. Paládium údajně přinesli sv. Cyril a Metoděj na Moravu, pak jej předali knížeti Bořivojovi a jeho manželka sv. Ludmila jej zase předala sv. Václavovi.

Papež vystoupil z krypty do lodi kostela a jednotlivě se setkal se zástupci starých

Zleva: řidič V. Mareš, P. Xaver Kobza, P. Pius Peterka, ošetřovatel M. Urban, P. Pavel Kubů, P. Ferdinand Kondrys, ředitelka KD I. Třebínová, řidič O. Jedlička.

Pokračování na 6. straně.

Pokračování z 5. strany.

a nemocných kněží. Pokud to bylo možné, každému podal ruku a vážně nemocným udělal znamení kříže na čele. Stejným způsobem pozdravil i řeholní sestry, které o kněze pečují, a z našeho domova pozdravil mimo jiné paní vedoucí Irenu Třebínovou. Benedikt XVI. se radostně usmíval a bylo vidět v jeho očích, jak se ke každému, komu podá ruku nebo jen zamává, osobně sklání. Ještě jeden pozdrav papeže pro všechny a už odchází, aby se

setkal s věřícími a mládeží na Proboštské louce u Staré Boleslavi.

Prožité chvíle se Svatým otcem jsou pro nás o to vzácnější, že se měl původně v tichu pomodlit před ostatky sv. Václava jen sám a bez dalších okolností.

Po odchodu vzácného hosta jsme také my uctili Paládium a lebku sv. Václava. Přešli jsme do charitního domova, kde jsme sledovali televizní přenos a pak dostali výborový oběd.

Po úspěšném návratu do Českých

Budějovic jsme v naší kapli sv. Gorazda slavili mši sv. na poděkování za setkání a za celý den.

Dovolte nám vyslovit poděkování našemu otci biskupovi Mons. Jiřímu Padouroví, OFMCap., otci biskupovi Mons. Václavu Malému a P. Vladimíru Kelnarovi, bez jejichž přičinění by se naše cesta nemohla uskutečnit.

Našeho Svatého otce Benedikta XVI. budeme doprovázet ve svých modlitbách.

pk

Putování za Svatým otcem

V červenci jsem v rámci informací o návštěvě Svatého otce zachytila zprávu, že pražská farnost Kyje pořádá pěší pout' do Staré Boleslavi. Jelikož jsme v této farnosti měli řeholní dům a prožili tam, zčásti ještě tajně, řadu let, rozhodla jsem se přihlásit. Pro pěší pout' se nakonec rozhodly čtyři sestry a ještě několik našich spolupracovníků a známých.

Pout' začala ve 20 hod. nešporami a po nich adorací a požehnáním. Pak už hajdy na farní zahradu, kde jsme si u ohně nejen opékali přinesené uzeniny, ale především se vzájemně seznamovali. Sešlo se nás asi 120, a to nejen z pražských farností, ale byla zde početná skupina z Ostravy, skupinka z Kralup, několik zástupců Vysočiny, také jedna paní z pomezí jižních a středních Čech. Byli ovšem i tací, kteří pocházeli z Polska, Rumunska, Slovenska a ke slovu přišla i maďarština. Nejmladšímu účastníkovi bylo pět a nejstaršímu odhadem minimálně sedmdesát.

Kolem 23. hodiny se začal formovat průvod. Naložili jsme si na záda batohy, krosny, někdo měl i jezdicí tašku. Na začátku procesí byl nesen prostý kříž, který doprovázely dvě pochodně, pak transparent. Někde uprostřed průvodu jeden dobrovolník nesl v batohu na zádech megafon, ten měl dva tlampače směřující vpřed i vzad a dal se napojit i na jednu ze dvou kytar. Po průvodu putovaly dva přenosné mikrofony pro zpěváky, předmodlívající se i případné instrukce. Pout' byla totiž výborně organizována nejen po té „duchovní“ stránce, ale i té obyčejně lidské.

Na začátku a na konci jelo doprovodné vozidlo. Vpředu byl policista a podél průvodu několik dobrovolníků v reflexních vestách, kteří baterkami pomáhali v případě potřeby s průjezdem projíždějících, protože když takový průvod má předjet auto, někuli autobus, tak to není úplně jednoduché. Úplně vzadu šla také lékařka, která si pečlivě všímala, jestli jsou všichni v pořádku. Pro případ nouze byla právě místa

v autech. Cestou přes Černý most nás ještě doprovázela Městská policie. Na každé křižovatce jsme mužům v uniformách náležitě děkovali máváním.

Začátek pouti provázel zpěv, poté byl v klidnějších zónách vystřídán modlitbou růžence. V Satalicích si i místní obyvatelé mohli vyslechnout něco z myšlenek encykliky *Caritas in Veritate*, následoval opět zpěv, korunka k Božímu Milosrdenství a za Vínorů krátký odpočinek na kraji pole. Byla nádherná, poměrně teplá, hvězdná noc. Náš průvod se za zpěvu i ticha sunul dál. Mezi druhou a třetí hodinou ranní jsme dorazili na náměstíčko v Jenštejně, kam za námi dorazilo třetí vozidlo s teplým čajem a kávou. Po druhém odpočinku jsme se vydali dál směr Brandýs nad Labem.

Před Brandýsem jsme podle tradice pěších poutí zpívali litanie ke všem svatým. Na brandýském náměstí byla poslední zastávka před cílem. Tři děti v té době už pokojně spaly v doprovodném vozidle. Tady nás dojelo opět třetí auto, tentokrát ovšem s vynikající bramborovou polévkou.

Pak jsme si všichni vyzvedli vstupenky do

sektorů, trička a vlajky s logem naší pouti a portrétem Svatého otce. Posilnění a sjednocení teď už nejen uvnitř, ale i navenek, jsme se vydali plni očekávání a nadšení na poslední úsek cesty. Teď už zněly jen kytary a zpěv. Přáli jsme dobré ráno vojákům a policistům stojícím podél cesty.

Pak jsme došli až k Labi. „*Teď jsme dorazili k mostu, který tu není, ale my musíme přes vodu,*“ oznámil P. Edvard do mikrofonu. „*No ale ve Starém zákoně čteme, že Izraelité také přišli k vodě a nakonec to nějak šlo, tak uvidíme,*“ pokračoval.

Naše procesí obešlo stavbu mostu, pak jsme se ocitli v temné krajině mezi stromy, mlha zhoustla a objevila se lávka těsně nad vodou. Vpředu v ranním oparu svítily na cestu jen pochodně a my pěkně husím pochodem stanuli na druhé straně.

Tam už se začali připojovat první poutníci z dalších směrů. Zpívali jsme si do pochodu *Laudato si, Ježíš, žije, aleluja*, apod. V jednom okamžiku, když jsme právě dozpívali a připravovali se na další píseň,

Pokračování na 7. straně.

Pokračování ze 6. strany.

se vedle mě ozvalo od hlídajícího vojáka: „*Teď akorát skončili, vole.*“ Tak ho pán za mnou ujistil: „*Vole, my zase začnem.*“

Na proboštskou louku jsme došli ještě před svítáním. Ale předprogram právě začínal. Z tribuny se ozvalo: „*Vy, kdo spíte tam za silnicí, tak už pomalu vstávejte, a vy kdo právě přicházíte, tak vítejte.*“

Na spaní a odpočívání přede mší sv. nebylo ani pomyšlení, zvlášť, když program na tribuně začal doplňovat východ slunce. A pak už jsme začali potkávat známé...

I když nakonec Svatý otec kolem našeho sektoru nejel a mši sv. jsem prožila ve „zvláštním stavu vědomí“, ta noční pěší pouť byl hluboký duchovní zážitek.

Kolem mě teď nebyli neznámí lidé, ale byli jsem jedna skupina a tato jednota se rozlévala i dál na celý veliký zástup.

S. Angelika

Profesor-papež o svobodném hledání pravdy

Setkání papeže s akademickými pracovníky ve Vladislavském sále někteří pokládají za vrchol celé papežovy návštěvy. Není samozřejmě důležité přit se o to, jaký okamžik papežova pobytu v naší zemi byl tím či oním způsobem „nej“. Zmíněné vysoké ocenění právě onoho setkání papeže s akademiky vyplývá nejen z jeho zaměření a průběhu, ale také z toho, co papež řekl. Hlavními body byly bezpochyby svoboda, pravda a blaho člověka a společnosti. Dovolte mi, abych se s vámi podělil o to, co pokládám za nejpodstatnější sdělení přednášky Benedikta XVI., který (jak sám zdůraznil) byl také profesorem.

Jako děkanovi jedné z univerzitních fakult mi samozřejmě v uších zaznělo velmi silně papežovo varování před ohrožením autonomie univerzit ze strany nejrůznějších zájmových skupin zaměřených na krátkodobé a utilitární cíle. Před nedávnem se vážně diskutovalo možná podoba nového vysokoškolského zákona, který chtěl podřídit univerzity správním radám složeným z politiků a podnikatelů. Stále ještě hrozí likvidace Akademie věd ČR ve jménu podpory takzvaného aplikovaného výzkumu. O tom ale nyní psát nechci. Slova Svatého otce měla totiž mnohem hlubší záměr a směřovala k podstatě údělu člověka jako bytosti rozumové a společenské. Poznání pravdy, k níž míří naše poznání, totiž úzce souvisí i s naším jednáním a činností navěnek vůbec. A v tom hrají univerzity neodmyslitelnou roli.

Svoboda, která je podle papeže nutným

předpokladem hledání pravdy a v tomto smyslu je tedy i principem křesťanství samotného, je univerzitám vlastní. Proto v nich existuje do značné míry svobodné bádání a velká míra samosprávy. Tato svoboda není svoboda svévolná, ale je svobodou postavenou do služby pravdě. Její nedílnou součástí je i obrovská odpovědnost vůči pravdě. Ztratí-li se pravda a zůstane-li pouze svobodně uplatňovaný rozum, pak dojde k oddělení rozumu od pravdy, před čímž Svatý otec důrazně varoval. Na první pohled se zdá, že rozum od pravdy oddělit nelze, neboť pravda je předmětem rozumu, tedy tím, k čemu se rozum ze své povahy nutně vztahuje. V určitém smyslu to ale možné je. Rozum, ztratí-li zaměření k pravdě a k celku věcí, se může soustředit pouze na „technické“ aspekty vedoucí k cíli, který s pravdou nemá nic společného. Jsme svědky takového technologického využívání rozumu ve jménu cílů, které jsou destruktivní a nepředstavují lepší poznání pravdy nebo lepší uskutečňování přirozených lidských cílů, ale naopak samotné lidství ohrožují a někdy i ničí.

Vzdělání, které odhodí historické, náboženské a intelektuální kořeny vlastní kultury jako nepotřebnou veteš, může být sice krátkodobě úspěšné ve vyrábění, konstrukci a vydělávání peněz, ale v dlouhodobém měřítku vede k relativismu. Člověk ztratí pevné zakotvení, a hodnoty i pravda se pro něj stanou bezobsažnými hesly. Nejde přitom o to, aby byl člověk zakotven či zakořeněn v historii či vlastních kulturních zásadách. Jediné zakotvení a zakořenění, které

je skutečnou hrází proti relativismu, je zakořenění v pravdě. Pokud chybí, upozorňuje Benedikt XVI., stává se společnost křehkou a zranitelnou a v posledku rezignuje i na možnost skutečného dialogu.

Vzdělání, jehož hrdým nositelem a hybatelem univerzity již od středověku jsou, prostě není a nemůže být věděním pro vědění nebo věděním pro pochybné krátkodobé a nevhodně pragmatické cíle. Vzdělání směřuje od vědění k tomu, čím má člověk být a co má člověk dělat. Toto (od Platóna zdůrazňované) sepětí poznání, formace vlastní osobnosti a lidské činnosti, na které dával papež takový důraz, ukazuje na to, že na začátku zmíněné tituly (pocházející už od Aristotela) člověka jako rozumného a společenského spolu úzce souvisí. Poznání pravdy (bez ohledu na krátkodobou užitečnost) včetně filosofie, historie, teologie a jiných zdánlivě neužitečných disciplín člověka v pravdě ukotvuje a vybavuje ho prostředky pro formaci sebe sama (jaký má být) i pro nasazení se pro druhé (co má dělat). Na univerzitu tedy patří nejen ony klasické a zdánlivě zbytečné disciplíny, ale i praktické a technologické obory. To vše přitom nesmí být odděleno od formace osobnosti studenta a zprostředkovaně i celé společnosti. Tento pohyb od pravdy k sobě samému a k práci pro druhé onu svobodu a odpovědnost akademických institucí potřebuje. Na těchto základech byly univerzity ve středověku církví zrízovány a Bůh dej, aby na nich stály i dnes a v budoucnosti.

Tomáš Machula

Zprostředkovaně či nezprostředkovaně aneb ohlédnutí za papežskou návštěvou

Slavnostní chvíle návštěvy Sv. otce Benedikta XVI. v naší zemi se nedají jen tak zapomenout. Dosvědčují to nejrůznější - v drtivé většině - pozitivní komentáře a vzpomínky lidí, a to nejen věřících.

Kdokoliv měl možnost setkat se s papežem, vidět ho ať již přímo nebo prostřednictvím medií, zanechalo to v něm velmi hluboký prožitek. Ano, při setkání s člověkem, který je nositelem Petrova úřadu, tomu nemůže být jinak. Vždyť to již není jen vzdělaný teolog, to není jen člověk milující hudbu a kulturu, to je „Petr našich dnů“!

Politici vůdcové a leadři, muzikanti a zpěváci umí rozvášnit dav, umí dostatečně hluchet. Těžko si však lze představit někoho, kdo dokáže ztlumit statisícové zástupy. Zajisté by toho bylo velmi mnoho, co by se dalo připomenout, ale právě okamžiky naprostého ztišení během slavení eucharistie byly překrásným svědectvím.

Měl jsem možnost, vedle profesionálně zkušeného redaktora italské televize RAI, komentovat nedělní bohoslužbu z Brna a přiznám se, že ve chvíli naprostého ticha - kdy všichni pracovníci televize znervozní a napjatě čekají, protože takové ticho je přece v televizním vysílání takřka nepřipustné (může prý totiž klesnout v tu chvíli

Zleva: P. Václav Pícha, P. Zdeněk Mareš, P. Vlastimil Kročil. Převzato z New York Times.

sledovanost!) - probudila se mně hrdost z toho, že patřím do společenství církve v této zemi.

Církev v naší zemi byla do pádu komunismu nazývána „církví umlčenou“ a paradoxně, právě ve chvíli mlčení a ticha (i díky médiím), opět tichem promlouvala, vydávala svědectví do všech končin světa. Kdo byl přítomen takové chvíli, ať již v Brně nebo ve Staré Boleslavi, mohl vnímat to, čím se vyznačovalo například již

společenství křesťanů v Soluni, totiž radost, modlitba a vzdávání díky (1 Sol 5, 16-18). Jistě, stejně jako tehdy, tak ani dnes nechyběli smolaři, malomyslní, slabí, ale všichni dohromady, celé společenství jakoby bylo jedním záchvěvem radosti v Kristu Ježíši a v jeho Duchu, díky němuž lze překonat každý problém a lze všechno vydržet.

Získali jsme novou zkušenost, kterou je zapotřebí zúročit!

Zdeněk Mareš

Svatý otec mne překvapil. Přiznám se, že jsem jej dosud z povzdálí vnímal jako vzdělaného akademika - „suchara“. Zúčastnil jsem se jak setkání ve Španělském sále, tak mše sv. ve Staré

Boleslavi. Můj pohled na něj se změnil. Obdivuji jeho fyzickou kondici, kdy absolvoval program nabitý oficialitami, bohoslužbami i dalšími duchovními akty, s řadou přesunů na velké vzdále-

nosti a pod drobnohledem sdělovacích prostředků od rána do večera. Ovšem více než to mne zaujalo a mile překvapilo něco jiného. Totiž to, jaká ze Svatého otce vyzařuje nejen moudrost, ale též mnou dosud nevnímaná vlivnost a dobrota. Těžko se tato zkušenost sděluje, ale o to je silnější.

Mgr. Robert Huneš, ředitel Hospice sv. Jana N. Neumanna v Prachaticích

Když se ohlédnu (po téměř čtrnácti dnech) za návštěvou Svatého otce v naší zemi, opět to ve mne vyvolává živé vzpomínky na vskutku neopakovatelnou zkušenost. Vzhledem k mému bližšímu kontaktu s tímto teologickým „myslitelem“ - v pražské katedrále během slavnostních nešpor a při mši svaté ve Staré Boleslavi - musím říci, že na mne působil velmi skromným a tichým dojmem. V oněch pár radostných, ale především hlubokých chvílích během liturgie, jsem měl možnost letmo zahlédnout cosi z jeho celoživotního poselství: Odhodlaná a důsledná služba v církvi a pro Krista.

David Mikluš, bohoslovec 4. ročníku

Budme evangelním kvasem společnosti – relativismus přináší jen smrt

Návštěva Svatého otce byla posilou a povzbuzením pro všechny věřící, kteří se zúčastnili osobně i prostřednictvím podrobného a korektního televizního zpravodajství. ČT 24 provázela diváky celým jeho nabitým programem po všechny tři dny, podobně jako amerického prezidenta Baracka Obamu.

V letošním roce 20. výročí tzv. Sametové revoluce se nám v této souvislosti nabízí srovnání tehdejší situace a dnešní. Tehdejší vzduch byl nabit euforií a touhou po „lásce a pravdě“ byla dlouhodobě neudržitelná, ale mravní marasmus do něhož se dnes propadá český stát, to neomlouvá. Tehdy mnoho z nás chodilo zvonit klíči s nadějí, že se konečně dočkáme pravdy a spravedlnosti. A jaký je dnes stav? Před rokem 1989 věděly děti z věřících rodin, že něco jiného o panujícím režimu říká soudružka učitelka ve škole a něco jiného rodiče doma. Pokud budete dnes zastávat názory o mravní nepřipustnosti umělého potratu, umělého oplodnění, praktizované homosexuality, eutanazie apod. zjistíte, že jste v podobné situaci. To, co se děti učí v převážně většině škol o jmenovaných oblastech lidského života, je nejčastěji v příkrém rozporu s křesťanskou etikou. Nejen z Evropy již známe soudní verdikty, které v rámci „boje proti diskriminaci“ kriminalizují věřící v oblasti svobody slova a svědomí.

Evropská unie si také nepřejí, aby v členských zemích existovalo právo výhrady svědomí (tj. aby např. lékař mohl odmítnout vykonat potrat, pokud to odporuje jeho svědomí), protože se domnívá, že jsou tím ohrožena „práva“ žen na potraty, rodičů na umělé oplodnění, na „zápůjčky“ cizích děloh, na plánované zavádění eutanazie, která je masivně propagována, atd.

Nejpálčivější otázkou dneška se stalo zabíjení lidí. Denně je jen v naší zemi zabíjeno 70 dětí umělým potratem. Lidé si zvykli, tento stav se považuje za normální už od dob komunismu. Stejně tak si za dvacet let propagace zvykli na „normálnost“ homosexuality. Pokud si srovnáte výsledky ankety na toto téma ze začátku 90. let a dnes, uvidíte obrovský posun, který je vydáván za pozitivum. A nyní je dále obyvatelstvo médií masírováno, aby přijalo myšlenku eutanazie. Výjimečné případy utrpení se předkládají jako běžné a nemluví se o důsledcích, jaké legalizovaná eutanazie přináší např. v Belgii. Jedním z takových rutinálních zneužití je podávání smrtelně působících přípravků starším vážně nemocným pacientům. Jedna belgická nemocniční sestra to nazvala „víkendovým úklidem“. Velmi často starší oběti eutanazie netrpí velkými bolestmi, ale jsou vražděny na žádost rodiny obtíženě břemenem péče o ně.

Kdo trpí nějakou vážnou chorobou, kvůli které musel pobývat delší dobu v nemocnici, má často mnoho negativních zážitků. Ačkoliv se najdou výjimky, Bůh v našich nemocnicích chybí. Pobyt v nemocnici je pro pacienta vět-

šinou stresující, povolání lékaře i sestry těžké. Těžko se dá vykonávat bez vysoké morální úrovně. Mnozí lékaři se snaží, ale bez Boha nejsou dlouhodobě schopni v náročných situacích obstát a také neobstojí. Ničí je neustálý stres, vysoká zodpovědnost, časová tíseň, nedostatek hmotného vybavení - a chybí studna k občerstvení. Pak přichází rutina, která nevnímá pacienta jako lidskou bytost, ale jen jako nějaký bezejmenný kus, který je třeba přiměřeně zpracovat. Práce je přespříliš, příslušný materiál nikdy neochabuje a z personálu nemocnice se stává součástíka nelidského, rychle běžícího mechanismu. Člověk není schopen čerpat jen sám ze sebe.

Máme u nás zakázán trest smrti. Kdo by také chtěl dělat dobrovolně kata? Povolením eutanazie by se z našich bližních, kteří jsou lékaři, stali kati - a postupně by si na to všichni zvykli. Zvykli by si na absurditu, která je nám neustále vnucována, totiž že poprava zvrhlého zločince je akt nespravedlnosti, zatímco umělý potrat nevinného dítěte a eutanazie nemocného člověka je akt milosrdenství.

Představovat si, že v mechanismu nemocnice se v každodenním shonu a rutině bude komisi odborníků pečlivě zvažovat a hodnotit, kdo má závažné důvody pro eutanazii - jak je předkládáno veřejnosti -, to si může myslet jen člověk bez rozumu. Lékaři a ostatní zdravotníci jsou lidé se stejnými slabostmi, jako my ostatní, a projevují se u nich stejné morální neduhy, jaké sužují zbytek společnosti. Člověk je slabý a selhává, i když ze svobodné vůle sám touží dodržovat zásady Desatera. Pokud však tyto mantinely úplně chybí, nastává naprostý morální chaos a destrukce společnosti, čehož jsme již svědky.

Nejsme už komunistickým státem, ale vstupem do EU jsme se stali součástí Evropy, v níž mají hlavní slovo socialisté. Jejich dlouhodobým cílem není pomoc jednotlivci, ale vybudování nové dokonalejší společnosti - materialistického ráje - samozřejmě bez Boha. Socialisté všech barev degradují důstojnost lidského jedince obdařeného nesmrtelnou duší na úroveň zvířete - na uspokojení smyslů, kde veškerá zodpovědnost, spravedlnost i naděje jsou iluzí a končí hrotem. Po totalitách založených na třídní nenávisti (komunismus), nacionalismu (nacismus), přichází relativismus a ekonomický tlak. V EU jsou lidé vysokými daněmi zbavováni peněz a přerozdělováním na nejručnější dotace je vytvářena nová morálka, ve které nikdo nesmí přejít brouka a svědomí zatěžuje netříděný odpad, ale smilnit, lhát, krást a zabíjet je tolerováno. Pro socialisty neexistuje nedotknutelná oblast. Proto chtějí i eutanazii, aby mohli svůj ideál člověka - uspokojené zvíře - dotáhnout do vítězného cíle. Dostat i smrt pod kontrolu a vyhnout se tak nepřijemným otázkám po smyslu života a po smyslu utrpení. Kdyby chtěli opravdu lidem pomoci od utrpení, zaměřili by se na masivní

rozvoj hospicové péče a netabuizovali by řešení otázek po smyslu života.

Více jak čtvrtina lidí usmrčených v Nizozemí o eutanazii nepožádala, od r. 1997 tam není trestáno zabíjení postižených novorozenců. Důchodový systém se všude v Evropě hroutí a není reálné při současné demografické krizi udržet životní úroveň důchodců. Eutanazie je nejlevnější formou „péče“. Argumenty, kterých užívají dnešní média, již s úspěchem použil národní socialista ministr Joseph Goebbels ve Třetí říši, která byla založena na dobových vědeckých myšlenkách sociálního darwinismu.

Vše souvisí se vším. Samozřejmě neschvaluji zbytečné zabíjení zvířat a produkci netříděného odpadu. Je však třeba začít s nápravou od podstaty. Vrátit člověku jeho důstojnost, která mu byla svěřena Bohem: být dobrým správcem všeho stvořeného - nikoli „tunelářem“ svěřeného světa.

Na mších se Svatým otcem jsme mohli vidět mnoho zdánlivě všedních lidí, žádné tzv. celebrity a neapné krasavice. Byli to obyčejní lidé, na nichž dosud stojí tzv. západní civilizace. **Pokud totiž popřeme existenci Boha a degradujeme člověka na chytré zvíře, jehož život definitivně končí smrtí, potom neexistují argumenty nejen proti eutanazii, ale ani proti jinému zabíjení, lhaní, podvádění a neexistují ani argumenty pro lidskou důstojnost, svobodu, odpovědnost, právní stát, milosrdenství, péči o slabé a nemocné atd.**

Svatý otec to dobře ví. Dne 30. září při generální audienci připomněl svou cestu do ČR. Poděkoval za ni Bohu a řekl, že to pro něho byla „opravdová pouť a současně misie do srdce Evropy“. Řekl, že pro společenství střední a východní Evropy je dnes těžká doba. Důsledky dlouhé zimy ateistického totalitarismu se spojují se škodlivými dopady určité formy západní sekularizace. Proto všechny povzbuzoval, aby čerpali čerstvou energii od zmrtnýchvstalého Krista a stali se evangelním kvasem společnosti. „*Dvacet let po sametové revoluci jsem znovu předložil myšlenku integritní lidské formace, založené na jednotě poznání kořenícího v pravdě: jen tak lze čelit nové diktatuře relativismu. Humanistickou a vědeckou kulturu nelze oddělovat.*“

A na závěr: Do České televize prý chodí stížnosti na to, jak moc se věnovala Sv. otci. Je-li možné, tak napište poděkování, aby tam nebyly jen negativní reakce. Je nezbytné, aby v naší společnosti hlasitě zazníval hlas katolíků a ostatních křesťanů. Ne kvůli vlastnímu prospěchu, ale pro obranu principů, na nichž spočívá pravá lidská důstojnost člověka.

I. Černá (použity materiály HPŽ, Res Claritatis) www.prolife.cz,
www.eutanazie.cz, www.res.claritatis.cz

DIECÉZNÍ CENTRUM MLÁDEŽE

Mladí se setkali s Benediktem XVI. ve Staré Boleslavi

Setkání se Svatým otcem začalo již v neděli 27. září předprogramem ve Staré Boleslavi, kam se sjeli mladí z celé republiky. Protože je čekalo přenocování, jejich první kroky vedly k místu, kde si postavili stany; poté se přesunuli do centra města. Na Mariánském náměstí, kde už stálo pódium, se sešlo několik stovek mladých. Večerem nás provázela hudební skupina *Credenc*. Na programu byly scénky k zamyšlení i pobavení, ale i osobní svědectví o životě s Bohem. Na závěr programu se mohli mladí zamyslet nad svým životem při nočním bdění. Během celého programu byla možnost svátosti smíření, která byla dle organizátorů velmi využívána. Od sedmi hodin večer do čtyř hodin ráno byla desítky kněží připravena naslouchat nejen mladým, ale i všem ostatním.

Od 4. hodiny ráno se již první účastníci mše s Benediktem XVI. odebrali do svých sektorů. I když do bohoslužby zbývalo několik hodin, byl pro účastníky nachystán program, který nás připravoval na chvíli se Svatým otcem. Po deváté hodině mohli účastníci, kteří měli místo více vzdálené hlavnímu oltáři, na obrazovkách sledovat příjezd papeže i celou další liturgii. Lze jen velmi špatně slovy popsat hluboký zážitek ze setkání se Svatým otcem, papežem, nástupcem apoštola Petra. Avšak z reakcí mladých lidí se dalo vyčíst, že z tohoto setkání budou jistě čerpat na další životní cestě. DCM

Když teď zpětně vzpomínám na setkání se Svatým otcem v Boleslavi, čím dál víc si uvědomuji, jak obrovský to byl dar!

S naším společenstvím jsme přijeli do Boleslavi už v neděli, takže jsem zažila nejenom pěkné vyvrcholení pouti, ale byla jsem i u příprav. Viděla jsem, jak je každá maličkost pro obrovské množství lidí složitá a kolik lidí-pomocníků se celkově na přípravě podílelo...

Večer, který byl provázen skvělou kapelou CRE-DENC, byl milý a pomohl připravit se na pondělní slavnost. Zvláště pak jsem byla vděčná za to, že jsem si večer mohla dojít ke svátosti zpovědi a den zakončit společnou rozjímavou modlitbou...

Mezi náročnou část patřilo přespávání, ale zpětně to vidím jako dobrou zkoušku a oběť, která k poutím patří... zvláště ti, co spali ve stanech to měli kruté.

A pak už nastal dlouho připravovaný den... Na Proboštskou louku jsem se dostavila ještě v raním oparu a mlze, ale ráno uteklo rychle a pak přijela osoba na kterou jsme se všichni těšili a neklamala nás! Papež je velmi vážná a ctná osoba, ale když kráčet vedle nás, nechoval se povýšeně, nebo přísně... byl naprosto přirozený, otevřený a radostný.

Byla jsem moc ráda, že jsem v měla možnost být v Boleslavi a s celým národem slavit našeho nejvýznamnější svátce sv. Václava a radovat se

a chválit Boha spolu se Svatým otcem.

Markéta Blažková z Pelhřimova

Milí mladí přátelé, buďte si vědomi, že křest z vás udělal Boží děti a údy jeho těla, to jest církve. Ježíš vás neustále zve, abyste byli jeho učedníky a svědky. Mnoho z vás volá k manželství a příprava na tuto svátost znamená skutečné putování za povoláním. Zkoumejte tedy vážně Boží volání, abyste založili křesťanskou rodinu, a vaše mládí ať je obdobím, kdy budete zodpovědně formovat svou budoucnost. Společnost potřebuje křesťanské rodiny, svaté rodiny! (...) Papež vás žádá, abyste svou víru žili s radostí a nadšením; abyste rostli v jednotě mezi sebou a s Kristem; abyste se modlili a byli vytrvalí v přijímání svátostí, zvláště Eucharistie a svátosti smíření; abyste pečovali o svou křesťanskou formaci a byli poslušni nauky vašich pastýřů. Na této pouti ať vás doprovází svatý Václav svým příkladem a svou přímlovou a ať vás stále ochraňuje Panna Maria, Matka Ježíše a nás všech. Ze srdce vám žehnám!

(Z poselství Svatého otce mládeži. Stará Boleslav, 28. září 2009)

Mládež putovala na Lomec

V sobotu 13. září 2009 se uskutečnilo pěší putování na poutní místo Lomec u Vodňan. Předpovědi počasí nevyznívaly nikterak příznivě, přesto lze klima, které nám bylo dopřáno, považovat za více než požehnané.

Samotná trasa byla naplánována ze tří výchozích bodů. Jedním z nich bylo nádraží v Českých Budějovicích, ze kterého jsme po sečtení zájemců i doprovodu vyrazili celkem tři. Přistaveným vlakem jsme se následně dopravili do nedalekých Číčenic a odtud pokračovali do Vodňan.

První fázi poutě za nás brilantně vyřešily České dráhy. Do druhé fáze jsme se zapojili i my sami. Ponejprv jsme se přesunuli k farnímu kostelu a setkali se s dalšími zájemci. Mezi nimi se nacházela mládež ze Sušice a několik dospělých z vodňanské farnosti, jeden pár i na kole. Přidal se také kolega z Ktiše Marek Novák, který byl pověřen funkcí zásobovatele. Poté jsme si přečetli úryvek z Lukášova evangelia o putování Marie za Alžbětou a přijali od místního duchovního správce požehnání. Fyzicky a duchovně posílení jsme vyrazili pod vedením místní znalkyně terénu, jedné velice sympatické paní zubařky, která nám nabídla své topografické schopnosti. Díky ní jsme na místo určení dorazili za hodinu a tři čtvrtě. Zde na nás čekal další kolega z DCM, Pavel

Pokorný, který přivezl dárky pro účastníky. V té době bylo na Lomci již po hlavní pouti. Pod kaštanami, jejichž korunami pozvolna postupovalo slunce v podzimním kabátci, se nacházelo několik skupinek poutníků, jiní se trousili po cestě domů. Okolo půl třetí dorazila skupina z Prachatic pod vedením P. Romana a za asistence kolegy Honzy Děda z DCŽM Ktiš, kteří ušli úctyhodných 23 km. Přesně v 15 hod. začala odpolední poutní mše sv., kterou sloužil prachatický vikář Josef

Sláčík a koncebroval P. Roman Dvořák. Ten na konci mše sv. pozval přítomnou mládež na pořádané akce v naší diecézi, poděkoval všem poutníkům za jejich nasazení a předal dárek v knižní podobě. Pak jsme naše poutníky rozvezli zpět do Vodňan, Budějovic a Prachatic. Dle jejich hojné účasti a příznivých reakcí, aniž bych vládl zvláštní bystrostí, jsem mohl usoudit, že pro přítomné toto putování nebylo

Pokračování na 11. straně.

jen jakési „bezduché šlapání cesty“, ale i příležitost k osobním a hlubším rozhovorům, poznání nových tváří, podpoření se na cestě za Pánem a načerpání duchovní síly pro životní okamžiky, které by se bez vnímání přítomnosti Boží v našich životech mohly jevit jako omšelá a bezvýhodná.

Za DCM ČB Vlasta Sekyrka, účastník poutě

RESTART

O prvním říjnovém víkendu zaplnili DCŽM Ktiš účastníci letního tábora pro mládež, který se konal během prázdnin v Bavorově pod názvem ENTERcamp. Důvodem bylo nejen setkat se, znovu se vidět a prohloubit navázaná přátelství, ale také upevnit vztah s Bohem, znovu načerpat z této nevyčerpatelné studnice.

Tématem připraveného programu bylo „Učednictví“ a provázal nás P. Jeroným Ertelt, OCarm. Být učedníkem je výsada - být blízko Krista a dostávat dary, které nabízí. Zároveň však učednictví není nahodilá nebo jednorázová záležitost, ale je to cesta, na níž je třeba vytrvalosti a hledání.

Kromě modlitby, tematické práce ve skupinkách, promluv či sv. smíření byl čas i na spontánní rozhovory a hry. -dcm-

Plánované akce DCM ČB a DCŽM Ktiš

* 23.-25. října: „DSA“ (Diecézní setkání animátorů) na Ktiši

Toto setkání se týká všech animátorů, kteří absolvovali kurzy v naší diecézi. Nabízí se jim tak prostor vyjádřit se k připravovaným akcím, aktivně se zapojit do dění mládeže v naší diecézi, povzbudit se navzájem a dozvědět se opět něco nového.

* 30. 10.-1. 11.: „Nový animátorský kurz“ na Ktiši

V červnu t. r. skončil tříletý animátorský kurz na Ktiši a souběžně probíhající dvouletý kurz v Nové Cerekvi na Pelhřimovsku. Pro nové zájemce se proto otevře nový kurz na Ktiši, který bude realizován po dobu dvou let.

* 14. 11.: „Předadventní setkání mládeže pelhřimovského vikariátu“ v Nové Cerekvi
Připravují animátoři, absolventi dvouletého kurzu v Nové Cerekvi, pro své vrstevníky z pelhřimovského vikariátu. Program bude zaměřen na dobu adventní. Nebudou chybět skupinky s duchovní a psychologickou tematikou, dále sportovní a hudební skupinka, tvořivá dramatika aj.

* 20.-22. 11.: „Škola partnerských vztahů“ - druhé setkání na Hosíně

* 4.-6. 12.: „Duchovní adventní obnova“ na Ktiši

* 11.-13. 12.: „Druhé setkání nových animátorů“ v Jistebnici

Více informací o připravovaných akcích na: www.dcm.bcb.cz DCM ČB a DCŽM Ktiš

DIECÉZNÍ KATECHETICKÉ STŘEDISKO

Děti se připravovaly na návštěvu Benedikta XVI.

Na návštěvu papeže Benedikta XVI. se připravovala nejen církev, ale s trochou nadsázky lze říci, že „celá česká společnost“. Každý podle toho, jak se ho návštěva konkrétně dotýkala.

Děti Českobudějovické diecéze se začaly na papežskou návštěvu připravovat 19. června letošního roku - přesně 100 dnů před termínem návštěvy. Katechetický program přípravy měl tři části:

- **v první** se děti seznámily s některými událostmi ze života Josefa Ratzingera (papeže Benedikta XVI.) a společně se svými katechety i rodiči hledaly souvislosti mezi odpověďmi na otázky: kdo k nám přijede, kdy k nám přijede a jaký to má pro nás význam;

- **druhá část** měla prázdninový charakter: formou různých kvízů, křížovek a rébusů se v ní děti dozvěděly základní informace o papeži Benediktu XVI. a jeho předchůdci Janu Pavlu II., o Itálii, Vatikánu apod.;

- **třetí část** byla určena především těm, kteří se vydali na setkání s papežem. Obsahovala mj. kartičku s obrázkem Benedikta XVI., na jejíž druhé straně bylo na 70 jmen papežů tak, jak v průběhu téměř 2000 let usedali na Petrův stolec. A také návod, jak si vyrobit upomínkový předmět na návštěvu papeže pro sebe, případně pro spolucestující farníky - přívěšek (např. ke klíčům) se symboly víry, naděje a lásky.

Práce s programem přípravy nejen prohloubila znalosti dětí, ale také v nich probudila a povzbudila touhu vidět Benedikta XVI. na vlastní oči, nejen v televizi. Na setkání s ním do Staré Boleslavi se vypravilo autobusy z různých farností českobudějovické diecéze na 800 dětí. Ty, které cestovaly s rodiči autem, jsme nespočítali.

Papež Benedikt XVI. se při své návštěvě ČR setkal s mnoha lidmi veřejného i církevního života. Při sobotní mši sv. v Brně byla tématem promluvy naděje, v neděli se pak papež věnoval odkazu patrona našeho národa - sv. Václava. Na závěr krátce promluvil k mládeži a předal jí své poselství.

Právě při bohoslužbě ve Staré Boleslavi, kdy jsem vzpomínala na „naše“ děti, se mi vybavila slova z evangelia: „*Přinášeli mu děti, aby se jich dotkl, učedníci se však na ty lidi rozkřikli. Když to Ježíš viděl, rozmrzel ho to a řekl jim: 'Nechte děti přicházet ke mně, nebraňte jim, neboť takovým patří Boží království.'*“ (Mk 10, 13-14)

Že by se snad ti, kteří připravovali program papežské návštěvy, také domnívali, že papež Benedikt XVI. má v naší zemi důležitější práci...? AU

DIECÉZNÍ CHARITA ČESKÉ BUDĚJOVICE

Dušíčková sbírka 2009

*Kdo utiskuje nuzného, tupí toho, kdo jej učinil,
kdežto ctí ho ten, kdo se nad ubožákem slitovává.
(Př 14,31)*

Z výtěžku „Dušíčkové sbírky“ sbírky, která proběhne při bohoslužbách v neděli 1. 11. 2009, bude podpořena práce Diecézní charity České Budějovice

- * pro ženy, matky s dětmi – Intervenční centrum, Poradna Eva;
- * s dobrovolníky – Dobrovolnické centrum;
- * v Bělorusku, Zimbabwe – projekt Adopce na dálku;
- * projekty farních, oblastních charit v diecézi.

Bližší informace získáte na pobočkách Charity, u svého pana faráře nebo v diecézním časopise Aktuality-Setkání.

Diecézní charita České Budějovice
Kanovnická 16, 370 01 České Budějovice
tel: 386 360 284, fax: 386 353 120

č. ú. 4200143282/6800 Volksbank České Budějovice, variab. symbol 2009

DIECÉZNÍ CENTRUM PRO RODINU

Něco k tématu komunikace v rodině k zamyšlení...

Mlčenlivá rodina čtyř povídek

Rodina Brixiových je čtyřčlenná: patří do ní čtyřicetiletý otec Ludvík, devětáctiletá matka Markéta a dvě děti, osmnáctiletý Samuel a šestnáctiletá Blažena. Ludvík je „všeuměl“, je podnikavý a srdečný, rád vtipkuje a na všechno má hned odpověď. Ve farnosti mu žertem říkají „don Ludvík“, protože leccos má na povel spíš on než pan farář; stará se hlavně o oratoř, ale hodně času věnuje také údržbě kostela. Tykají mu i ty nejmenší děti: není to „pan Brix“, ale prostě a jednoduše „Ludva“.

Markéta je vzdělaná a umělecky založená žena, má rada malířství a ve volném čase sama maluje. Je ženou v domácnosti, ale tenhle stav ji příliš neuspokojuje. Když studovala architekturu, hodně se zajímala o křesťanské umění. Na rozdíl od manžela, který se s každým rychle spřátelí, je Markéta, co se týče vztahů, vybíravější: nemá ráda hovory o ničem, ale setká-li se s někým, kdo má stejné zájmy jako ona, dokáže vnímavě naslouchat, citlivě reagovat a vyjadřovat se tak, že ji každý rád vyslechne.

Samuel chodí do předposledního ročníku střední školy, bude z něj programátor přes účetnictví. Školu moc rád nemá, minulý ročník si musel zopakovat a i teď prolézá s odřenýma ušima. Zato však hodně sportuje, veškerý volný čas věnuje košíkové a plavání, a tak mu na přípravu do školy moc času nezbyvá. Je to sympatický, nápaditý kluk, který o přátele nemá nouzi.

Blažena je ve 3. ročníku uměleckého gymnázia a má výborné výsledky. I ona miluje malířství, ale křesťanské umění, jak říká, „nesnáší“. Je možná trochu uzavřenější než bratr, nicméně ve škole má pár dobrých kamarádek a také tajemného přítele, se kterým chodí už přes rok, ale rodině ho ještě nepředstavila. Rodina se o něm dozvěděla oklikou, ona sama nic neprozradila.

Všichni čtyři členové rodiny Brixiových s druhými lidmi tak či onak komunikovat umějí. Ale komunikace uvnitř rodiny jim působí problémy. Ludvík, Markéta, Samuel i Blažena mají každý svůj okruh přátel a známých, se kterými dobře vycházejí, ale když jsou spolu, najednou to nějak drhne. Důvěrná sdělení se u nich nepěstují, a to ani mezi manželi. Čas od času vystřídá všeobecnou nesdílnost výbuch vzteku, téměř vždy kvůli nějaké maličkosti. Společné obědy a večere se u nich podobají jídlům v klášteře té nejpřísnější observance, až na to, že občas je kvůli zapomenuté vidličce, nepatrně připálenému kousku masa či neu-

klizenému pokoji oheň na střeše. Když hněv vyprchá, všechno se zase vrátí do starých kolejí.

Většinu lidí ani nenapadne zamyslet se nad tím, zda atmosféra, která v rodině vládne, závisí opravdu jen na povahovém založení jejích jednotlivých členů. Zdá se nám úplně samozřejmé, že když někdo sám o sobě nemá s komunikací potíže, bude spolu dobře komunikovat i celá rodina, když je někdo pořád dobře naladěný, bude i celá rodina setrvale v dobré náladě, když je někdo svým založením klidný, bude i v jeho rodině vládnout klid. Ale tak to většinou nebývá. Ve skutečnosti jako by rodina byla „další člen rodiny“ se zcela osobitými povahovými rysy: může se stát, že všichni v rodině jsou spíš „klidasové“ a mezilidské vztahy jim nečiní potíže, avšak rodina sama je rozhádaná a neschopná dialogu, tak trochu jako u Brixiových. V takové situaci nestačí - a také by to k ničemu nevedlo - vyčítat synovi, že je s kamarády samý smích, a doma mrzout; dceři, že mimo domov srší energií, a doma se jí do ničeho nechce; manželovi, že druhým všechno udělá, a doma neudělá nic; nebo manželce, že je milá, když je někde s přáteli či známými, ale doma přísná a nevládná.

Naše domácnost má své zákony, které nikde jinde než u nás doma neplatí.

Víme, jak funguje právě naše rodina? A uvědomujeme si, že my všichni za to neseme odpovědnost?

Kolik povah je ve čtyřčlenné rodině? Čtyři? Ne. Pět: povahové rysy každého jejího člena a navíc povaha rodiny jako celku. Známe povahu své vlastní rodiny?

Převzato z knihy Stefana Guarinelliho Mezi mužem a ženou.

DIECÉZNÍ CENTRUM PRO RODINU

zve na přednášku

PhDr. Drahomíry Syručkové

O změnách a etapách v manželství

19. 11. 2009 v 17 hod.

České Budějovice, Lannova tř. 2,
přednáškový sál Orla (2. patro)

Myslete na dobře prožité Vánoce už dnes!

Diecézní centrum pro rodinu
Biskupství českobudějovického
zve na

adventní setkání rodin

Advent v naší rodině

Nové Hradky

27.-29. 11. 2009

Příjezd v pátek 27. 11. po 17. hod.
(v 18 hod. večere),
končíme obědem v neděli 29. 11.

*Na program budou
přednáška s adventní tematikou,
modlitba, adorace, mše,
rozhovory ve skupině
i v manželské dvojici,
svědectví i společný čas
pro rodiče a děti
v sobotním odpoledni.*

Děti budou mít zajištěn
vlastní program a péči
v době přednášky a mše.

Ubytování ve dvou-, tří-, čtyř- i pěti-
a šestilůžkových pokojích,
teplá a studená voda na pokoji,
toalety a sprchy na chodbách,
celodenní strava zajištěna.

Přihlásit se můžete na adresu
dcr@bcb.cz

nebo telefonicky na číslech
380 420 342 a 731 402 981,
kde obdržíte další informace.

Informace naleznete rovněž na
www.dcr.bcb.cz

Třeboň, farní sál

24. 10. 2009 v 10 hod.

(sobota)

Duchovní obnova rodin na Novohradsku

**Přednáška na téma
„Komunikace v rodině“
s následnou besedou.**

Alena a Pavel Poláčkoví z DCR
v Českých Budějovicích.

Setkání varhaníků, sbormistrů, kostelníků, akolytů a lektorů s biskupem

„Milí varhaníci, sbormistři, kostelníci, akolyté, lektori a ostatní pomocníci ve farnostech!

I letos vás všechny osobně zvů na setkání do Českých Budějovic, které se uskuteční v sobotu 21. 11. 2009. Protože na tento den připadá také památka zasvěcení Panny Marie v Jeruzalémě, budeme slavit v klášterním kostele na Piaristickém náměstí 'Českobudějovickou pout'.

Naše setkání začne v 9 hod. modlitbou růžence v katedrále sv. Mikuláše. Podle tradice pak půjdeme průvodem do klášterního kostela, kde bude následovat mše sv. (cca 9.30 hod.). Pak se rozdělíme do čtyř skupin podle zaměření a budeme si vyměňovat své zkušenosti a sdílet radosti i bolesti naší služby. Předpokládáný konec bude po obědě.

Těším se na setkání s vámi“.

Mons. Jiří Paďour, OFMCap.
biskup českobudějovický

Naši bohoslovci ve školním roce 2009/2010

Teologický konvikt Olomouc:

Jakub Komrský (Řkf. Malenice)
Martin Brácha (Řkf. Nové Hradce)
Dominik Ettler (Řkf. Třeboň)
Ing. Jan Kulhánek (Řkf. Sezimovo Ústí)

Teologická fakulta UK Praha:

1. ročník:
Ing. Pavel Němec (Řkf. ČB-Čtyři Dvory)
2. ročník:
František Žák (Řkf. Štekeň)
3. ročník:
PhDr. Jozef Gumenický (Řkf. Lomec)
4. ročník:
Dr. Tomáš Zavřel (Řkf. Lomec)
David Mikluš (Řkf. Tábor)
5. ročník:
Jan Mikeš (Řkf. Čkyně)

-acebb-

POŠTOVNÍ SCHRÁNKA

Klášterní slavnosti

Zcela určitě tomu tak mělo být. Přála si to sama Matka Boží Panna Maria. A tak se i tentokrát Klášterní slavnosti roku 2009 konaly za příznivého podzimního počasí a v rámci příspěvkového programu Jihočeského kraje „Kultura“.

V sobotu 12. září (Jména Panny Marie) se uskutečnil program v Nových Hradech i na nedaleké Dobré Vodě. Pěší pouť měřila cca 9 km, ostatní měli zajištěnou autobusovou dopravu. Večerní slavnostní mši sv. doplnil světelný průvod s poutníky.

V neděli 13. září (Panny Marie Fatimské) se odbytím deváté vydal slavnostní průvod s pietou kolem náměstí za již tradičního rakouského hudebního doprovodu. Nezbytnou asistenci při nesení bolestné sošky (Piety) zajistili příslušníci místního hasičského sboru.

Letošním celebrantem mše sv., P. Tomášem Libantem, byli přivítáni i poutníci ze Slovenska a sestry ze Štěkne. Při své promluvě poukázal především na utrpení Matky Boží, která stála pod křížem svého Syna. „Jí svěťme při oslavě liturgie své bolesti a všední každodenní strasti, se kterými jsme sem přišli.“

Doprovodný žalm „Blahoslavená jsi Panno Maria, protože jsi vytrvala pod křížem Syna“, neodmyslitelná hudba plná bolesti „Stála Matka uplakaná pod křížem jak bolest samá...“ i slova evangelia sv. Jana byly tou nejtěsnější spojnici k dalším slovům: „Zdá se poněkud paradoxním mluvit o slavení s mrtvým na kříži. My však oslavujeme, co pro nás vytrpěl, a musíme pochopit toto bolestné utrpení... Právě servitě rozjímali nad bolestí Ježíše Krista i jeho Matky Panny Marie. Tím získali vztah k utrpení blízkých, o něž pečovali... Naproti tomu dnes se mluví o eutanázii, potratech, došlo ke ztrátě vnímání bolesti. Ježíš na kříži věděl, že jeho bolest přinese plody. Prvním plodem jeho utrpení bylo vykoupění jednoho ze spoluukřižovaných zločinců... A tak i poselství dnešního svátku utrpení může přijít nečekaně, následně. Mnohdy je velice těžké nést své osobní utrpení, byť mnohé bolesti či strasti jsme si zavinili sami... Přesto -

darujme své utrpení Bohu, spolu s vírou v pomoc - dostane se nám pak pochopení a osobní úlevy...“

Pro zájemce následovala prohlídka kostela i kláštera s fundovaným slovním doprovodem. (Připomeňme historii těchto míst alespoň ve zkratce. Původní kostel je připomínán již v roce 1284. Vyhořel v roce 1467 spolu s hradem a velkou částí města. Roku 1500 započala novostavba, jež se protáhla na 90 let. Roku 1607 byla přistavěna věž. Klášter sv. Petra a Pavla řádu servitů vznikl z iniciativy místní šlechtické rodiny Buquoyů. V roce 1677 sem přišel řád, v roce 1686 byla dokončena přestavba, v roce 1886 došlo k radikální reformě konventu. Po 2. světové válce, po vyhnání nečeských příslušníků, zbyli z původních 12 členů řádu jen dva. Ti byli v noci ze 13. na 14. dubna 1950 při likvidačním komunistickém řádění rovněž vyhnáni. Objekt obsadila (do roku 1987) posádka Pohraniční stráže. Po režimu bez řádné správy a údržby byl objekt na hranici existence. Přesto mohl jediný příslušník řádu napomoci k restitučnímu vrácení objektu po roce 1990. V průběhu 90. let došlo k obdivuhodnému dílu, bylo prostavěno 55 milionů převážně z rakouských a německých zdrojů.)

Jako další akce probíhal ve vnitřním ochozu kláštera „Lidový trh s řemeslnými výrobky“, „Tvůrčivé dílny“ (malování triček, papírové variace, malba na sklo...), bylo připraveno občerstvení. Odpoledne pak divadelní představení pro děti v podání Teátru Vítů Marčička a koncert duchovní hudby v podání rodáků z Novohradsku. Ani na odpočinkovou procházku do Terčina údolí to nebylo tak daleko. A co říci na závěr? Nashledanou v náručí Matky Boží zase v září roku 2010, ale už v klášteře Božího Milosrdenství. Poslední řeholník řádu servitů zde žil v roce 2005. O rok později klášter zanikl a od 1. října pak správu převzalo společenství papežského práva Rodina Panny Marie. A pečuje opravdu vzorně a starostlivě.

František Růžička, Č. Budějovice

POŠTOVNÍ SCHRÁNKA

Pauline Marie Jaricot zakladatelka Díla šíření víry

U příležitosti letošní Misijní neděle bych vás chtěl seznámit se zakladatelkou Díla šíření víry. Francouzská *Pauline Marie Jaricot* pocházela z bohaté rodiny. Život se jí změnil v 17 letech, kdy vyslechla kázání kněze, které ji hluboce zasáhlo, a ona uviděla pomíjivost a marnivost své existence.

O Vánocích 1816 složila Pauline slib čistoty. V tovarně jejího otce se skupina mladých dívek sdružila po jejím boku a vytvořily duchovní sdružení nazvané „*Ty, které činí nápravu*“. Dívky se rozhodly pro modlitbu a misijní aktivity. Paulina, povzbuzena příkladem svého bratra, jenž se rozhodl stát misionářem, skloubila duchovní stránku s konkrétními činy. Tato myšlenka zapálila oheň v mnoha srdcích a projekt se rychle šířil: 20. října 1820 měl spolek už 500 členů. Později dostal název *Sdružení šíření víry* (oficiálně založeno 3. května 1822).

Roku 1826 Pauline založila *Le Rosaire Vivant* (živý růženec), pobožnost organizovanou v patnáctičlenných skupinkách, jejichž každý člen se zavázal, že se bude denně modlit jeden desátek růžence. Pobožnost se stala velmi oblíbenou a v době Paulininy smrti bylo ve Francii přes 150 000 patnáctičlenných kroužků. Aby potvrdil jejího misionářského ducha a její služby všeobecné církvi, v papežském výnosu *Romanorum Pontificium* prohlásil Pius XI. *Dílo šíření víry* za „papežské“ (dnes známé *Papežské misijní dílo šíření víry*).

Posledních 15 let života strávila Paulina v bídě a nemoci. Za její dílo se jí nedostalo žádného uznání, dokonce i *Rada Díla šíření víry* ji odmítla jako někoho, kdo na jejím založení nemá žádný podíl.

Co znamená Paulinin odkaz pro naši dobu? Každý věřící katolík má být zároveň misionářem, aby nesl Kristovu radostnou zvěst do světa, jak to Pán kladl na srdce prvním apoštolům. Misie jsou věcí lásky. Před 83 lety vyhlásil Sv. otec Pius XI. každou předposlední říjnovou neděli za Misijní neděli (letos 18. října). Od té doby ji na celém světě organizuje Papežské misijní dílo šíření víry. Je úžasné, že za loňský rok bylo z ČR posláno na misie téměř 30 milionů korun. Prostřednictvím PMD pomáháme stavět kostely, kaple, nemocnice, sirotčince apod. Z naší vlasti byly za uplynulý rok sponzorovány projekty např. v Angole, Zambii, Ugandě, Malawi, Papui-Nové Guineji a Bangladéši.

Naší největší radostí musí být spojení s celým světem, když se dělíme o svůj chléb a svou víru. Nečekejme, až někdo udělá radost nám, zkusme ji udělat jako první.

Všem, kdo pomáhají nepotřebnějším kdekoli na světě, Pán Bůh odměň zde na zemi, ale hlavně jednou na věčnosti.

Svatá Terezie z Lisieux, patronko misií a misionářů oroduj za nás!

Václav Pikeš, Sušice

Zážitky z XIX. pěší poutě z Českého Těšína do Čenstochové

Jelikož jsem v Čenstochové ještě nikdy nebyla a měla jsem zkušenosti pouze s jednodenními pěšími poutěmi, rozhodla jsem se letos přijmout pozvání a absolvovat se stopadesáti poutníky, většinou z Českého Těšína a okolí, duchovní pěší pouť na Jasnou horu do Čenstochové, do kláštera otců paulínů, který je domovem záračné Černé Madony.

Tento gotický obraz Matky Boží s dítětem učinil z Čenstochové jedno z nejdůležitějších poutních míst na světě. Legenda praví, že obraz namaloval svatý Lukáš Evangelista přímo na dřevěnou desku stolu, u něhož sedávala Svatá rodina. Dočetla jsem se, že husité v roce 1430 vyloupili klášter a chtěli odnést i obraz. Ten prý ale najednou tak ztěžkl, že ho nemohli uzvednout. Posekali ho tedy meči a rozlomili. Proto má Černá Madona na tváři a krku jizvy, které jí udělali restaurátoři jako připomínku tohoto příkoří. V roce 1665 obrovská přesila Švédů napadla klášter, což Poláci vnímali jako velice podlé, a hrdinně svou národní svatyni bránili. Pomoc Černé Madony, která se stala patronkou Polska i symbolem národní svobody, urychlila konec švédské nadvlády nad Polskem.

Obraz se nachází v kapli vedle baziliky a odhaluje se pouze při náboženských slavnostech. Ročně sem přichází přes 4 miliony poutníků, z nichž asi 165 tisíc pěšky.

Pouť jsme zahájili v sobotu 18. 7. v 6 hod. mší sv. v Českém Těšíně. Po rozdání odznaků a šátků s Černou Madonou a po slavnostním odstartování z nádvoří před kostelem se procesí poutníků ve věku 9-73 let (i když nejmenší tříletý poutniček se vezl na kočárku) vydalo na pěší duchovní pouť za Černou Madonou. Čekalo nás 6 etap, jejichž délka se pohybovala okolo 30 km.

Po přejití řeky Olzy jsme se ocitli v Polském Těšíně, tedy v Polsku. Mladí v první řadě nesli kříž a obraz sv. Melchiora Grodzieckého, patrona pěších poutníků. V žádném případě to nebyla jen pěší túra, ale spíše duchovní obnova za chůze, jejíž neoddelitelnou součástí byly bohoslužby, svátosti smíření, rozjímání a přednášky.

Na zádech jsme nesli jen to, co jsme potřebovali ten den, ostatní zavazadla včetně spacáků a karimatek vezlo doprovodné vozidlo. Z očí zúčastněných vyzařovala radost a nadšeně se zpívalo a mávalo na pozdrav všem kolemjdoucím i těm, kteří se dívali z okna.

O duchovní program se starali dva obětaví mladí kněží se svými pomocníky. Každý den většinou začínal mší sv. v místě, kde jsme byli ubytováni. Pěší putování se zahajovalo ranními chválami, modlitbou nebo zpěvem, nikdy nechyběl růženec a korunka k Božímu milosrdenství. Modlili jsme se za sebe i své blízké. Často se četly úryvky z bible, životopisy svatých včetně životopisu Sv. otce. Na každý den bylo připraveno něco zajímavého, např. čtení na podporu zastavení zabíjení dětí před narozením a proti prosazení eutanazie.

Po cestě bylo většinou horko, ale také - zejména první dva dny - přelo. Pokud to šlo, kráčeli jsme vedlejšími silnicemi a občas přešli na polní nebo lesní cestu. Jak již bývá zvykem u takových akcí, s přibývajícím počtem ušlých kilometrů se objevovaly únava a menší problémy zdravotního rázu v podobě puchýřů a odřenin, které přítomní zdravotníci ochotně ošetřovali. Naději nám dodávala důvěra v Matku Boží. Rozjímali jsme o tom, že ani

Pokračování na 15. straně.

POŠTOVNÍ SCHRÁNKA

Pokračování ze 14. strany.

v životě není vše jednoduché, ale že je třeba vzít svůj kříž a následovat Ježíše.

Dojímal mě, když jsem v procesí viděla celé rodiny, často s pěti dětmi, sestřičku v řeholním obleku a kněze v klerikách ve třicetistupňových vedrech, poutníky ne úplně zdravé, studentku s berlemi, děti i staré lidi, že našli odvahu k tak náročným poutím. Šla s námi také paní, která před několika lety putovala sama 40 dní pěšky z Ostravy až do Říma.

I když na povídání nebyl téměř čas, neboť po celý den byl nějaký duchovní program, dozvěděla jsem se o uzdraveních, která nastala v rodinách poutníků, kteří podnikli pout' v minulých letech.

Zvonění kostelních zvonů doprovázelo náš příchod do měst, kde jsme byli ubytováni, i do těch, kterými jsme procházeli. Kněží nás vítali a kropili svčnou vodou. Večer vyzváněly zvony tak dlouho, dokud nebyli všichni poutníci ubytováni. Po večeri se hrály často u kostela různé pohybové hry, při kterých si užili hlavně ti mladí a zdatnější. Před spaním se ještě hodně poutníků účastnilo adorace s možností svátosti smíření.

Poslední den naší cesty byl slavnostní. Mladí se převlékli do krojů a skautských obleků, holčičky přicházely do Čenstochové jako družičky. Kdo šel poprvé, nesl na hlavě věnec, který si upletl z různých květů nebo větvíček. A jak každoročně bývá zvykem, vystoupili jsme na kopec, odkud byla vidět bazilika Nanebevzetí Panny Marie na Jasné hoře, a zapojili se do zajímavého obřadu. Každý s každým jsme si podávali ruce, objímali se a říkali si z očí do očí slova, která bych do češtiny volně přeložila: „*Ať Ti Pán Bůh ve všem žehná, ať je s Tebou stále zas! Tvoje láska rozpíná moje srdce nyní i po všem čas.*“ Trvalo to skoro hodinu, ale stálo to za to. Přestali jsme cítit únavu a měli k sobě najednou všichni blízko. Před Čenstochovou nás předjíždělo procesí cyklistů, kteří zvládli ujet celou trasu za dva dny.

Zanedlouho jsme stanuli na nejposvátnějším místě Polska, na Jasné hoře. Kráčeli jsme Alejí

Nejsvětější Panny Marie. Lidé nás vítali se slzami v očích a dávali nám květiny.

Na nádvoří před polskou národní svatyní se konalo slavnostní přivítání. Poté jsme zavítali do kaple se zázračným obrazem Černé Madony, ke které se Poláci utíkají vždy, když je jim nebo jejich zemi nejhorší a která byla na tuto dobu uvolněna pouze pro nás. Za rozevřenou černou mříží zářil obraz Panny Marie, která hleděla zamyšleně, skoro smutně. Jakoby myslela na všechno to špatné, co se ve světě děje. Davy poutníků se doslova valily před svatý obraz. Viděla jsem, že někteří si razili cestu po kolenou. A my jako bychom najednou přestali cítit únavu. Poklekali jsme a modlili se. Ve chvíli ticha každý vedl svůj soukromý rozhovor: „*Maria, neopouštěj nás! Přimlouvej se za nás!*“

Zakrátko začínala mše sv. Pronášeli jsme své prosby a děkovali Matce Boží za pomoc, mnozí za uzdravení, a porouchali své blízké do její ochrany. Následovala další mše sv. a po ní jsme adorovali před obrazem Královny Polska do noci, někteří až do rána.

Druhý den, v pátek, jsme si během dopoledne prohlédli poutní baziliku. V kapli Paměti národa jsme mohli vidět, jak Matka Boží Polákům pomáhá. Říká se, že je zde koncentrována krev, utrpení, ale i hrdost a nezlomnost Polska. Na zdech visí berle, francouzské hole i např. různé symboly lidských orgánů, které věnovali nemocní jako poděkování, že byli uzdraveni. Navštívili jsme i další kaple a závěr naší pouti slavili opět mší sv.

Po obědě jsme se ještě prošli okolo kláštera, zastavili se u jednotlivých zastavení křížové cesty a vnímali ovzduší tohoto posvátného místa, které v roce 2006 navštívil papež Benedikt XVI. Jeho předchůdce Jan Pavel II. zde byl šestkrát.

Po 14. hodině jsme odjížděli autobusem do Českého Těšína a přáli si uchovat si tu atmosféru celé naší pouti, kterou zorganizovali manželé Hedvika a František Frankovi, co nejdelší.

Prožila jsem krásný týden ve společenství věřících poutníků, z nichž většina byla polské národnosti. I když všechny promluvy, většina modliteb i písní byly v polštině, zakusila jsem Boží pokoj, který bychom všichni chtěli přinášet do svých domovů, vztahů na pracovišti, ve farnostech i v církvi.

Všem, kteří chtějí prožít krásný týden s Pannou Marií a jsou natolik zdatní, že ujdou denně pěšky bez ohledu na počasí 22-37 km, a spokojí se s jednoduchými noclehy, tuto pout' vřele doporučuji. Podle organizátorů se může do Čenstochové putovat každý rok. Toto putování má dle ohlasů poutníků vždy neopakovatelný půvab - pokaždé jsou jiné příhody, jiné dojmy, jiní lidé. Příští rok to bude už 20. jubilejní pší pout' z Českého Těšína. A kdo by se chtěl modlit za záchranu nenarozených dětí, najde více informací na www.kruciata.cz.

Závěrem bych chtěla poděkovat všem, kteří mi k této pouti dopomohli, kteří se podíleli na organizaci, kteří se o nás starali na polském území (a o mne i na českém).

Marie Simandlová, Pacov

Pozdravy z Čadu

Srdečně zdravím už zase z Čadu!

Podařilo se nám koupit modem na připojení k internetu a zkouším, jak funguje. Není to žádný zázrak, ale aspoň něco. Navíc v období deštů máme slabý signál a tak není možné připojit se přímo uvnitř domu. Je třeba hledat venku, např. 100 m za domem, nebo musím popojet kousek autem.

Cesta byla dobrodružná. Do Paříže bylo vše OK. V Krakově jsem ještě odsloužil mši v letištní kapli obklopen rodinou. V Paříži jsem jel autobusem do centra, trochu se tam poflakoval a rozhlížel se - viděl jsem Eiffelovku, Vítězný oblouk. Počasí bylo skvělé. Když jsem se vrátil na letiště, přistupuji k okénku a milá paní mi řekla, že nejsem na seznamu cestujících (elektronický lístek, tzv. předrezervovaný, obsahoval změněný datum letu)... Trochu mi ztuhla krev v žilách, ale co, myslím si, oslavit narozeniny v Paříži, to je něco! Ale co tomu řekne biskup, to nevím...

Pokračování na 16. straně.

TAMMÍM

*Adventní duchovní obnova
pro mladé muže*

27.-29. listopadu 2009

**ARCIBISKUPSKÝ
SEMINÁŘ**

**Thákurova 3, Praha 6
tammim@signaly.cz**

- Nepromarni adventní dobu.
- Udělej si čas na Boha a na sebe.
- Poznej mužskou spiritualitu mezi svými vrstevníky.
- Setkej se s věřícími ze všech českých diecézí.
- Prožij pravé společenství učedníků.

Na programu: meditace, společná modlitba, mše sv., adorace, chvály, přednášky, skupinky, sdílení, sport, sv. smíření, duchovní rozhovor, křesťanská hudba, film.

Přihlášky: tammim@signaly.cz
Info: www.tammim.spolco.cz

Toto setkání pořádají bohoslovci českých diecézí za podpory Nadace Arcibiskupského semináře v Praze.

LOMEC

**7. 11. (sobota) ve 14.30
hod.**

Dušíčková pout'

P. MVDr. Jan Janoušek, Čkyně

13. 11. (pátek) v 17 hod.

Fatimský den - Lomec

*Mons. Jiří Padour OFMCap.,
České Budějovice*

Pokračování z 15. strany.

Za chvíli mi ale paní sdělila, že volné místo je nejdříve za týden. Pak se ukázalo, že je volné místo dnes, ale musel bych zaplatit za lístek - pozor - 3.770 EUR! Tak to už mi úplně spadla čelist. Ale věřte, zůstal jsem klidný. Co se má stát, to se stane.

Volal jsem tedy paní, která původně obstarávala mou letenku. Kontroluje, zjišťuje, konečně, do třetice mi vysvětluje, že nějakým zvláštním způsobem se stalo, že její potvrzení nedošlo do Air France. Zatím se milá paní na letišti také snažila pomoci. Přišla ještě jedna paní, také moc milá, a snaží se také pomoci... Už se dozvěděly, že dnes slavím narozeniny. Nakonec, ještě po několika telefonátech tam i onam, padá rozhodnutí - můžete letět, ta letenka byla zaplacená a jedno místo se uvolnilo (v letadle se ukázalo, že byla ještě 2 až 3 místa volná). Chtěl jsem je tam zlíbat, ale nakonec jsem jen srdečně poděkoval. Další den jsem za paní i celé Air France odsloužil mši.

Z letadla jsem viděl kus Sahary, nějaké hory (asi Tammanrasset, ty od Karla de Foucauld). Letěla s námi bílá rodina s pěti malými

děťmi. Zajímavé, co tady asi budou dělat...

Kuba už na mě čekal a ve 23 hod. jsme byli v diecézním centru. Ještě ve 24 hod. jsme jeli vyzvednout sestry, které přiletěly z Konga. Další den jsme jeli do Bologo, po cestě jsme navštívili polské misionáře a misionářky. Bylo milé vidět zase známé prostředí (ještě zelené rýžové pole, ronie, stáda krav kmene Bororo, vesničky s kulatými domky...) a černé tváře, zvláště děti, které se pořád usmívají. Kuba se už v N'Djamenie necítil dobře a samozřejmě onemocněl. Ležel více než týden a bral spoustu léků. Já jsem dostal nějakou chřipku (kdo by si to pomyslel, v Africe), ale Coldrex, vitamín C a modlitby - to pomohlo.

Od mého příjezdu již dvakrát přišlo, spíš lilo jako z konve, a byly pořádné bouřky, ale už to skončilo. Moje soška Panny Marie Fatimské už změnila barvu na modrou - to je znamení, že přicházejí horka a bude sucho.

Teď co je u nás nového. Ztratil se nám náš pes Míša, povídá se, že ho snědli... Když jsem byl pryč, utekli krokodýl a želva z bazénu. Nateklo tam asi moc vody, a tak vzali nohy na ramena. Na naší koleji máme 12 kluků (začíná školní rok), máme 4 úplně bílá kotáta... No, je tady zeleno a to je moc milé. Zase se dává všechno do pohybu.

Tak, to je zatím všechno. Ještě jednou srdečně děkuji za všechny okamžiky mezi vámi, za každé setkání. Díky za modlitby. Stále pamatuji. Pište (emaily prosím co nejmenší, bez fotek - jestli už, tak maximálně 100 kB). S modlitbou a požehnáním

P. Jarek

PS: Můžete psát SMS +23 53 08 22 52 nebo na polské číslo +48 787 651 175.

Zbavit se pout minulosti

Katolíci z českých zemí a Bavorska společně uctili svatého Vintře.

11. října se na Dobré Vodě u Hartmanic již po patnácté konala slavnostní mše sv. u příležitosti svátku patrona zdejšího poutního kostela, sv. Vintře. Tak jako v minulých letech, i letos se zde sešli hosté doslova ze všech světových stran, mj. i z institucí spojených se jménem tohoto svatého poustevníka.

V Dobré Vodě u Hartmanic, v místě úmrtí sv. Vintře, ožila po zrušení vojenského újezdu stará poutní tradice. Zde se totiž nachází jediný kostel v Čechách, který je tomuto benediktinskému mnichovi zasvěcen. Přestože je sv. Vintř počítán k českým zemským patronům, je v dnešní době mezi českými křesťany poměrně neznámý.

Sv. Vintř, narozen jako duryňský říšský hrabě, vstoupil v r. 1006 ve zralém věku do kláštera v Niederalteichu, později žil jako poustevník na bavorské straně Šumavy; založil zde klášter Rinnach a vystavěl se svými spolubratry přeshraniční stezku z Niederalteichu do Čech. Poté, co působil

jako prostředník mezi českými a německými panovníky, se na zbytek svého života stál jako poustevník na českou stranu Šumavy. V blízkosti dnešní Dobré Vody zemřel 9. října 1045. Jeho ostatky nechal kníže Břetislav přenést do břevnovského kláštera.

Kostel sv. Vintře v Dobré Vodě získal svůj dnešní vzhled v 18. století. Jeho interier byl po odchodu armády zcela zrušen; proto musel být postupně znovu vybaven a přizpůsoben ke konání bohoslužeb. Jediné skleněné oltářní retabulum a skleněná křížová cesta umělkyně Vladimíry Tesařové, stejně jako umělecky ztvárněná ochranná mříž bavorského umělce Haralda Bäumlera, oslovují všechny návštěvníky tohoto kostela. V jeho bezprostřední blízkosti vznikl náročnou restaurací položenou barokní fary Dům svatého Vintře, místo určené pro křesťanská setkání, vzdělávací aktivity a semináře. V předvečer pouti se již domácí i hosté sešli ke společným zpíváním česko-německým večerním chválám.

V neděli na poutní česko-německé mši svatě přivítal místní farář P. Vavřinec Skýpala kromě tří německých koncelebrantů české i německé poutníky, kteří naplnili kostel. Slavnostní kázání pronesl farář z Lipska P. Franz Scharfenberg. Při pohledu na evangelní čtení o bohatém mládenci rozvedl téma v tom smyslu, že křesťanství ve svém jádru není masovým fenoménem: závisí totiž na osobním rozhodnutí a osobním vztahu jednotlivce ke Kristu. Tak jako Ježíš vyzval mládence, aby se vzdal svého majetku a vůbec všeho, co jej poutá v minulosti, tak chce i nám pomoci vymanit se pout z minulosti, abychom jej byli schopni opravdově následovat.

V souladu s charakterem této události zaznělo během slavnostní liturgie mj. mešní ordinarium Missa IX. slezského skladatele P. Alberika Mazáka, OCist. (1609-1661), zřejmě poprvé od dob baroka. Jeho hudbě se v podání pětihlasého sboru a hudebníků pod vedením Michaela Pospíšila podařilo povznést srdce věřících vzhůru k Pánu - zcela v duchu modlitby kánonu „Sursum corda - Vzhůru srdce“.

Günter Iberl

**Hospic sv. Jana N.
Neumanna**

v Prachaticích

PŘIJME LÉKAŘE

na celý, popř. částečný úvazek

Požadujeme:

- * příslušné vzdělání,
- * vyrovnanost se sebou sama,
- * veselou mysl a dobré srdce.

Nabízíme:

- * vysokou míru uspokojení ze smyslu práce,
- * křesťanské prostředí,
- * milý kolektiv do nepohody,
- * vlnidné, klidné, moderní prostředí,
- * dobré ohodnocení.

*Žijeme hodnotami,
které tento svět nechce vidět...
Pojďte na nich pracovat s námi!*

Kontakt:

Hospic sv. Jana N. Neumanna
Neumannova 144,
383 01 Prachatice
e-mail: reditel@hospicpt.cz
tel.: 388 311 726
www.hospicpt.cz

K ČETBĚ A STUDIU DOPORUČUJEME

Čech Zdirad - Papežské znaky

Soubor více než 1700 původních kreseb se zabývá fenoménem papežských znaků. Kniha mj. obsahuje sto plnobarevných kreseb doložených papežských znaků, až po ten současný Benedikta XVI. Sleduje vývoj předheraldické symboliky od počátku křesťanského umění, vykládá jednotlivé části papežských znaků.

Karmelitánské nakl., váz., 519 s., 1480 Kč

Ange Daniel - Momentky ze života Jana Pavla II.

Tato sbírka výroků, gest, krátkých příběhů, dobře doplňuje mnohé studie, které byly napsány o jeho osobě, povaze, službě, o jeho názorech. Projevuje se v nich jeho osobnost, nechává promlouvat svého ducha, své srdce.

Karmelitánské nakl., brož., 119 s., 149 Kč

Müller Wunibald - Nabrat dech v Boží blízkosti

Knižka úvah a meditací, inspirovaná autorovou duchovní službou a psychoterapeutickou prací i jeho osobním hledáním Boha, zve čtenáře k zamyšlení a k hledání své vlastní duchovní zkušenosti uprostřed hektiky života. Autor je německý teolog a psycholog.

Karmelitánské nakl., brož., 85 s., 109 Kč

Kulhánková Eva, Koubská Patrice (ilustr.) - Cvičíme pro radost

Pohybové a hudební hry, při kterých děti využijí tradiční i moderní tělocvičné náčiní, např. švihadla, provazy, tyče, šátky, stuh, gumy, obruče, kužele a válečky a jiné drobné pomůcky. Knihu ocení učitelky MŠ, vychovatelky ve školních družinách, vyučující na 1. stupni ZŠ, taneční oddělení hudebních a tanečních škol.

Portál, brož., 140 s., 197 Kč

Augustyn Józef - Jeruzalémské meditace

Kniha je sborníkem modlitebních rozjímání a reflexí věnovaných Svaté zemi, k jejímuž napsání inspiroval autora několikaměsíční pobyt v Izraeli. Přestože text je osobního rázu, nejde o cestovní deník a už vůbec ne o nějaký turistický průvodce po Svaté zemi.

Karmelitánské nakl., váz., 254 s., 239 Kč

Vodičková Stanislava - Uzavírám vás do svého srdce

Kniha přibližuje kard. Berana (1888-1969) jako člověka ukotveného v křesťanských hodnotách, který vzdoroval dvěma totalitním režimům - v době nacistické okupace se stal vězněm v koncentračním táboře Dachau a v době komunismu prošel „domácím vězením“, internací pod dohledem StB a nakonec vyhoštěním z vlasti. Doplněno množstvím dosud nepublikovaných fotografií a archiválií. Součástí je CD s autenticou nahrávkou jeho vzpomínek.

CDK, váz., 399 s., 498 Kč

Gardinová Nanon - Krátké hry pro dlouhé chvíle

Nehlučné hry a činnosti, které pomohou dětem od 2 do 10 let přečkat nepříjemné nebo nudné chvíle. Hry současně rozvíjejí fantazii dětí, smysl pro logiku, rozšiřují znalosti a cvičí pozorovací schopnosti a paměť.

Portál, brož., 143 s., 179 Kč

BENEFIČNÍ KONCERT

Maranatha Gospel Choir
ve prospěch
Poradny pro ženy a dívky
v Českých Budějovicích

Maranatha Gospel Choir umí pomoci

*Maranatha Gospel Choir opakovaně
pomáhá neziskovému sektoru.
Podporuje několik projektů.
Je součástí o. s. Maranatha.*

*Rozhodl se podpořit i občanské
sdružení ONŽ - Pomoc a poradenství
pro ženy a dívky a vystoupit
bez nároku na honorář na benefičním
koncertu, jehož výtěžek půjde
v celé výši na činnost Poradny pro ženy
a dívky OS ONŽ
v Českých Budějovicích.*

Koncert s názvem
„Maranatha Gospel Choir
ve prospěch Poradny pro ženy
a dívky v Českých Budějovicích“
se koná

**v neděli 22. listopadu 2009
od 17 hod.**

v aule Jihočeské univerzity.

Soubor si spolu s hudebním doprovodem připravil pro posluchače unikátní hodinový hudební zážitek, který bude pro obecenstvo překvapením.

Večerem bude provázet herec Jihočeského divadla Tomáš Drápela.

Prodej vstupenek bude probíhat v síti rezervačního systému CBsystem.

Vstupenka stojí 150 Kč,
děti a senioři 80 Kč.

PERSONALIA

USTANOVENÍ

P. Ing. Dr. Alois Křišťan, Th. D., SDB, byl od 1. 9. 2009 ustanoven výpomocným duchovním ve farnostech Lišov, Dolní Slovénice, Libníč, Rudolfovo a Štěpánovice, vše vikariát Č. Budějovice-venkov.

ŽIVOTNÍ JUBILEA

P. Jaroslav Havrda, Prachatice, oslaví 25. 10. 2009 své osmdesáté narozeniny.

*K tomuto významnému životnímu jubileu
upřímně blahopřejeme.* -acebb-

Latinská škola Klášter Milevsko

20. 10. 2009 v 19 hod.

Komorní koncert k jubileu Bohuslava Martinů

Koncert je věnován 50. výročí úmrtí českého hudebního skladatele světového významu Bohuslava Martinů.

*Účinkují: Jitka Vlašánková
(violoncello), Jiří Krejčí (klarinet),
Miroslav Sekera (klavír).*

Vstupné: dobrovolné

24. 10. 2009 v 19 hod.

Večer projekce a slova: Kafarnaum - město Pána Ježíše

*Přednáší P. Josef Kučera,
OPraem., absolvent studia
archeologie na jeruzalémské
univerzitě.*

Vstupné: dobrovolné

12. 11. 2009 v 19 hod.

HOST V LATINSKÉ ŠKOLE prof. Vladimír Beneš

*Náš přední český neurochirurg,
primář neurochirurgie Ústřední
vojenské nemocnice v Praze-
Střešovicích.*

Vstupné: 90 Kč

25. 11. 2009 v 19 hod.

HOST V LATINSKÉ ŠKOLE Zdena Bauerová

*Milevská rodačka, akademická
výtvarnice a módní návrhářka.*

Vstupné: 90 Kč

3. 12. 2009 v 19 hod.

HOST V LATINSKÉ Arnošt Lustig

*Spisovatel, scénárista, novinář
a pedagog.*

Vstupné: 90 Kč

Společenství charismatické obnovy

v Českých Budějovicích

zve na

oblastní setkání s tématem

Kristus, nevyčerpatelný pramen

7. listopadu 2009 (sobota),

9-16.30 hod.

Hostem setkání bude

P. Serafím Jan Smejkal, O.Carm

Budova konzervatoře

v Českých Budějovicích

Cena: 100 Kč,

možno přihlásit oběd za 85 Kč.

*Pro zajištění péče o děti během programu
nahlaste jejich počet a věk.*

Přihlášky do 30. 10. na e-mail:

cbudejovice@cho.cz

Radio Proglas

vysílá na území jižních Čech na frekvencích 88,7 FM v Táboře, 89,5 FM v Písku, 92,3 FM v Českých Budějovicích a 107,5 FM z Nových Hradů. Podrobný týdenní program najdete v Katolickém týdeníku nebo na internetové stránce

www.proglas.cz. Máte-li zájem o podrobný rozpis vysílacího schématu, můžete o něj požádat na adrese redakce@proglas.cz.

K místům a farnostem, z nichž Radio Proglas pravidelně přenáší bohoslužby, se připojily také **České Budějovice**, konkrétně salesiánská farnost sv. Vojtěcha v městské části Čtyři Dvory. Proglas odtud bude přenášet mše svaté vždy v pátek (kromě prvního v měsíci) a to v obvyklém termínu, tedy v 18 hodin.

* *Chráněná krajinná oblast Jeseníky* leží v severovýchodní části České republiky a zaujímá Hrubý Jeseník s částí Zlatohorské a Hanušovické vrchoviny.

Redaktor Antonín Žolnerčík z ostravského studia Hedvika navštívil sídlo CHKO v městě Jeseníku a s vedoucím ing. Janem Halfarem natočil rozhovor o historii a současnosti této instituce. K poslechu vás pozve-me ve čtvrtek 22. 10. ve 22 hod.

* V neděli 25. 10. od 17. hod. nabídneme pořad *Křesťan a svět*, nazvaný *Napln pro Krista i pro rodinu*. Strážnice, to není jenom folklór. Salesiánští spolupracovníci, manželé Blažka a Vítů Bučkovi, kteří se společně se svými pěti dětmi s plným nasazením věnují práci pro farnost, jsou toho důkazem.

* *Šmrnc* je nový magazín o mladých a pro mladé. Mluvíme v něm o problémech a radostech studentského života, o postavení mladých v církvi, odpovídáme na jejich dotazy a posloucháme zajímavou muziku. Pořadem provází oblíbený moderátor Luděk Strašák. Naladíte každou středu ve 22 hod.

* V pravidelném pátečním čase v 16 hod. nabízíme reakce na aktuální témata, rozhovory a debaty u kulatého stolu víry v rubrice *Všimli jsme si*. V pátek 6. 11. se nám představí novokněz z českobudějovické diecéze, P. Josef Prokeš, jehož životním heslem je „sloužit nejvyšší Pravdě a Lásce věrně v každé době“, motto převzaté ze skautského slibu. Pohovoří o své cestě ke kněžství, o současné práci i o plánech do budoucna. První rok v misijní stanici ve Venezuele nám popíše salesiánka Jarmila Chorovská, a to 13. 11. Promluví o začátcích svého působení na misi u indiánského kmene Janomami v Amazonském pralese u Orinoka ve Venezuele.

Ředitel Radia Proglas P. Martin Holík bude k dispozici na telefonní lince 20. 11.

* *Magdazín* vysíláme vždy ve středu od 9.30 hodin. Příběhy pomáhají, proto je dobré je

vyprávět. Tomuto tématu se budeme věnovat 4. 11. společně s pedagožkou Marií Pavlovskou z Masarykovy univerzity v Brně.

* První listopadový *Barvínek* vysílaný 3. 11. nese název „*Tluče bubeníček*“. O tom, jak se hraje na bubny a jaká hudba se dá hrát se sborem bicích nástrojů, pohovoří Jiří Havelka ze ZUŠ v Jičíně, který hře na bubny učí, a muzikant David Vít.

„*Vrať se*“, tak se jmenuje další vydání Barvíneku s datem 14. 11. Od Michala Vejlupek z České bumerangové asociace se dozvíme, jak se hází bumerangem, a také to, že bumerang původně nebyl loveckou zbraní, ale spíše zábavou australských domorodců.

„*Dobrodružství princezny Anežky*“, to není pohádka, ale vyprávění o životě svaté Anežky české, které zachytíte 17. 11. Co to v její době znamenalo být princeznou? Co mohla, co musela, co nesměla? A co se změnilo, když vstoupila do kláštera? O tom si chceme povídat dvacet let po jejím svatořečení.

* Ve čtvrtek 5. 11. ve 22 hod. navštívíme farnost sv. Martina ve Frenštátě pod Radhoštěm. Rozhovor s farářem P. Rudolfem Swienczkem o historii kostelů ve Frenštátě a o současném životě této beskydské podhorské farnosti natočil redaktor ostravského studia Hedvika Antonín Žolnerčík.

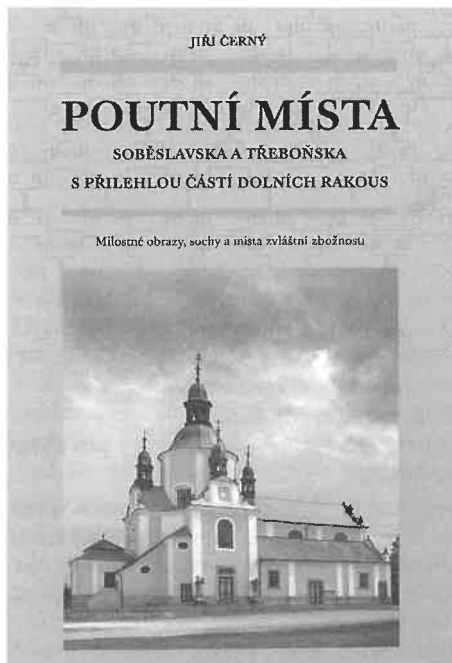
* V sobotu 21. 11. v 17 hod. se přihlásí jihočeské studio Jan Neumann. Spolu s redaktorem Petrem Pospíšilem nahlédneme do *Centra sociálních služeb Empatie v Českých Budějovicích*. S paní Mgr. Danou Pokornou, vedoucí pracoviště, pohovoříme o poskytovaných službách i o práci s klienty. Zařízení se věnuje osobám s mentálním postižením a kombinovanými vadami, kterým pomáhá k samostatnosti a podporuje je v integraci do většinové společnosti.

-kb-

Kniha Poutní místa Soběslavska a Třeboňska

Další kniha Jiřího Černého podrobně zpracovává poutní místa ve dvou sousedních jihočeských regionech, Soběslavska a Třeboňska, spadajících do bývalých okresů Tábor a Jindřichův Hradec. V přídatné části si orientačně všimá též sousední oblasti Dolních Rakous.

Podobně jako v autorových předchozích titulech *Poutní místa jihozápadní Moravy* a *Poutní místa jižních Čech* (v hranicích českobudějovické diecéze) text vychází především z historického a uměleckohistorického studia a je uspořádán encyklopedicky podle jednotlivých lokalit s bohatou obrazovou dokumentací. Jako hlavní hesla jsou zde popsány tyto lokality: Borovany, Deštná, Dolní Lhota, Drahov, Dunajovice, Horní Bukovsko, Chlum u Třeboně, Janov u Soběslavi, Jemčina, Kvasejovice, Lišov, Lutová, Majdalena, Mláka, Olešnice, Pluhův Žďár, Roseč, Sedlečko, Soběslav, Svatá Barbora u Děbolína, Svatá Barbora u Majdalény, Štěpánovice, Třeboň; z rakouských poutních míst pak např. Eberweis, Hoheneich, St. Wolfgang, Unserfrau a Waldenstein. Pozornost je věnována kultu milostných obrazů a soch a také drobným sakrálním objektům souvisejícím s poutnictvím. Pro studenty a širokou veřejnost jsou zařazeny vysvětlivky a charakteristiky některých pojmů. Všem zájemcům o kulturní dědictví katolické církve se tak dostává do rukou další základní literatura k tématu. Kniha (formát: 20x14cm, 184 stran, vázaná vazba) vydalo nakladatelství *Veduta České Budějovice*.

Kard. Stefan Wyszyński

Stefan Wyszyński se narodil 3. srpna 1901 v Zuzeli jako druhé dítě Stanislavu a Julianě Wyszyńskich. V devíti letech mu zemřela matka, která si velmi přála, aby se jednou stal knězem, což mu ještě krátce před svou smrtí kladla na srdce.

V letech 1912-17 navštěvoval gymnázium - nejprve ve Varšavě a poté v Lomzy, následující tři roky strávil v Malém semináři ve Włocławku a v letech 1920-24 byl klerikem Diecézního semináře ve Włocławku. Na kněze byl vysvěcen v den svých třiatvacátých narozenin, 3. srpna 1924.

V následujících letech pokračoval ve studiích na Katolické univerzitě v Lublinu, kde dosáhl doktorátu teologie, a poté působil v několika farnostech jako kaplan a redaktor diecézního časopisu.

Po vypuknutí 2. světové války se na radu svého biskupa ukrýval před gestapem, ale během varšavského povstání se aktivně zapojil do odboje a vystupoval pod pseudonymem „Radwan III.“.

Po skončení války se vrátil zpět do Włocławku, kde reorganizoval tamější seminář a zastával funkci rektora. Roku 1946 ho papež Pius XII. jmenoval biskupem v Lublinu. Jako heslo svého episkopátu si vybral slova: „*Soli Deo*“ - „*Jedinému Bohu*“. Služba Bohu samotnému skrze Marii byla patrná v celém jeho životě.

Po smrti kardinála Augusta Hlonda roku 1948 byl jmenován arcibiskupem metropolitou hnězdenským a varšavským, primasem Polska. Roku 1953 ho papež Pius XII. jmenoval kardinálem.

Na počátku 50. let, v období napětí mezi polskou vládou a církví, nechaly komunistické orgány kardinála internovat (1953-56) na různých místech (Rychwald, Stoczek Warmiński, Prudnik, Komańcza). Na posledním místě své izolace sepsal v květnu 1956 text: „Jasnohorské sliby národa polského“, které se staly duchovní vzpruhou pro celý národ.

Pronásledování církve nebylo pro něj důvodem k tomu, aby klesal na mysli a ztrácel jasnou vizi. Když se v říjnu 1956 Polsko vydalo svou vlastní „*národní cestou vstříc k socialismu*“ pod vedením W. Gomułky, projevil se polský primas jako vynikající politik a vyjednávač. Podařilo se mu vyjednat určitý „modus vivendi“ mezi církví a státem, čímž se minimalizovalo napětí, které mohlo vyústit do podobné situace, jaká nastala o několik týdnů později v Maďarsku. I když někteří z členů římské kurie mu tehdy tyto jeho kroky zazlívali a hodnotili je jako neuvážené, historický vývoj událostí dosvědčil, jak moudře se v dané situaci arcibiskup zachoval.

Někomu by se mohlo zdát, že kardinál Wyszyński jakožto účastník II. vatikánského koncilu nepatřil k typickým představitelům, avšak

právě on (s podporou polského episkopátu) měl velký podíl na konečné úpravě konstituce „*Lumen Gentium*“, zvláště její závěrečné kapitoly, která se stala jasným a přehledným souhrnem koncilní nauky o Marii, matce Ježíšově a matce církve. V závěru koncilu byl kardinál Wyszyński iniciátorem tzv. „Listu smíření a odpuštění“ mezi německým a polským episkopátem.

V témže duchu a s otevřeností, jak jí učil koncil, vystupoval kardinál neohroženě za práva církve ve své zemi, čímž si získal na jedné straně obdiv a úctu, postupně pak i na straně druhé vážnost a respekt. Stal se skutečně autoritou pro celý polský národ.

Při druhé papežské volbě v roce 1978 se jméno varšavského arcibiskupa zmiňovalo mezi několika dalšími možnými nástupci na „Petrově stolci“. Snad se lze domnívat, že to však byl právě on, kdo ukázal na svého kolegu z Krakova, kardinála Wojtylu.

V době dělnických demonstrací v Polsku nepřestával vyzývat k rozvážnosti a odpovědnosti, přičemž nebylo lepšího vyjednávače mezi komunistickou vládou a Solidaritou, než „primas tisíciletí“, jak byl ode všech Wyszyński nazýván.

Po dvou měsících intenzivní léčby zhoubného nádoru varšavský arcibiskup a kardinál umírá 28. května 1981, na úsvitu přicházející svobody a s živou nadějí na pád železné opony. Jeho pohřeb se stal celonárodní událostí a manifestací, při které by zřejmě za normálních okolností nechyběl ani papež Jan Pavel II., kdyby na něj nebyl několik dní předtím spáchán atentát (13. května).

Kardinál Wyszyński byl pohřben do arcibiskupské hrobky v katedrále sv. Jana Křtitele ve Varšavě. V roce 1986 byl kanonicky zahájen proces o jeho blahorečení.

— Zdeněk Mareš

Kard. Stefan Wyszyński (vlevo)

František Daniel Merth: LISTOPAD

List padá dolů a vzhůru stoupá dým
Koldokola dálky. Léta se vracejí
V studené barvě jim květy. Zbytek hostiny

Děšť padá dolů a vzhůru stoupá dým
Koldokola mlha. Hroby se vracejí
Teď nic jim nestíní

Rybník je prázdný. Vodník spí
A hlína oranic zvonice pokání
Jen kdesi daleko ve vsi křídlovka zavýskla si

List padá dolů a vzhůru z ohňů dým
Koldokola v stožárech dálky se vracejí
V studenu letí vrána. Zbytek hostiny

Děšť padá dolů a vzhůru z mlhy dým
Koldokola chlad. Jen hřbitovy v jásot se vracejí
A s krůpějí slunce na štítu statku chocholouš
zavýskl si

(Sedm písní, 1976s, 1994)